

Ayn Rand

HYMNE

på dansk ved Nicolai Heering ©
Udgivet elektronisk af Copenhagen Institute, 2006 ©

1

Det er en synd at skrive dette. Det er en synd at tænke ord, som ingen andre tænker, og at nedfælde dem på papir, som ingen andre må se. Det er nedrigt og ondt. Det er, som om vi ikke talte for andre ører end vore egne. Og vi ved udmærket, at der ikke findes nogen overtrædelse mere sort end den, som består i at handle eller tænke alene. Vi har overtrådt lovene. I lovene står der, at mennesker ikke må skrive noget, medmindre Det Faglige Råd byder dem at gøre det. Må vi blive tilgivet!

Men det er ikke vor eneste synd. Vi har begået en større forbrydelse, og for denne forbrydelse findes der intet navn. Hvilken straf, der venter os, hvis den bliver opdaget, ved vi ej, for ingen sådan forbrydelse er før blevet begået i menneskers erindring, og ingen love tager højde for den.

Det er mørkt her. Vokslysets flamme står stille i luften. Intet bevæger sig i denne tunnel ud over vor hånd på papiret. Vi er alene, her under jorden. Det er et frygteligt ord, alene. I lovene står der, at ingen mennesker nogensinde eller på noget tidspunkt må være alene, for det er Den Store Overtrædelse og roden til alt ondt. Men vi har overtrådt mange love. Og lige nu er her intet andet end vor ene krop, og det er underligt kun at se to ben strakt ud på gulvet og skyggen af vort ene hoved på væggen foran os.

Væggene er revnede, og vand løber lydløst ned ad dem i tynde tråde - sort og glinsende som blod. Vi stjal vokslyset fra forråds-kammeret i Gadefejernes Hjem. Vi vil blive dømt til ti år i Det Forbedrende Interneringspalads, hvis det opdages. Men det betyder intet. Af betydning er blot, at lyset er dyrebart, og at vi ikke bør spilde det på at skrive, når vi har brug for det til det arbejde, som er vor forbrydelse. Intet betyder noget ud over arbejdet; vort hemmelige, vort

onde, vort dyrebare arbejde. Alligevel må vi også skrive, for vi ønsker - må Rådet være os nådigt! - vi ønsker for en gangs skyld ikke at tale til andre ører end vore egne.

Vort navn er Lighed 7-2521, hvilket står skrevet på det armbånd af jern, som vi, ligesom alle andre mennesker, bærer på vort venstre håndled. Vi er enogtyve år gammel. Vi er to meter høj, og det er en byrde, for der er ikke mange mennesker, som er to meter høje. Lærerne og Lederne har altid peget på os, rynket panden og sagt: "Der er ondskab i Jeres knogler, Lighed 7-2521, for Jeres krop er vokset mere end Jeres brødres kroppe." Men vi kan hverken ændre vore knogler eller vor krop.

Vi blev født med en forbandelse. Den har altid drevet os til tanker, som er forbudte. Den har altid givet os ønsker, som mennesker ikke må ønske. Vi ved, at vi er ond, men vi har hverken vilje eller styrke til at modstå det. Det undrer os og er vor hemmelige frygt - at vi ved det og ikke gør modstand.

Vi stræber efter at være som alle vore brødre, for alle mennesker skal være ens. Over porten til Verdensrådets Palads står der ord hugget i marmor, som vi gentager for os selv, når vi ledes i fristelse:

"Vi er én i alle og alle i én.

Der findes ingen andre mennesker end det store Vi,
Én, udelelig og evig."

Vi gentager dette for os selv, men det hjælper os ej.

Disse ord blev hugget ud for længe siden. Der er grøn skimmel i bogstavernes fordybninger og gule striber på marmoret, som er flere år ældre, end mennesker kan tælle til. Og disse ord er sandheden, for de står skrevet på Verdensrådets Palads, og Verdensrådet er kernen af al sandhed. Således har det været lige siden Den Store Genfødsel, og længere tilbage end det er der ingen hukommelse, der rækker.

Men vi må aldrig tale om tiderne før Den Store Genfødsel; ellers bliver vi dømt til tre år i Det Forbedrende Interneringspalads. Det er kun De Gamle, som hvisker om dem om aftenen på De Ubrugeliges Hjem. De hvisker om mange underlige ting: Om tårnene, der i De Unævnelige Tider rejste sig mod himlen, og om vognene, der kørte uden heste, og om lysene, der brændte uden flamme. Men de tider var onde. Og de tider svandt bort, da mennesker indså Den Store Sandhed, som er dette: At alle mennesker er én, og at der ikke findes anden vilje end alle menneskers samlede vilje.

Alle mennesker er gode og vise. Det er blot os, Lighed 7-2521, alene os, der blev født med en forbandelse. For vi er ikke som vore brødre. Og når vi ser tilbage på vort liv, ser vi, at det altid har været således, og at det skridt efter skridt har ført os frem til vor sidste, allerstørste overtrædelse, vor forbrydelse over alle forbrydelser, gemt her under jorden.

Vi husker Børnenes Hjem, hvor vi boede indtil vi var fem år gammel sammen med alle de af byens børn, som var blevet født samme år som os. Sovesalene var hvide og rene og rummede ingenting på nær éthundrede senge. Vi var helt magen til alle vore brødre dengang bortset fra denne ene overtrædelse: Vi sloges med vore brødre. Der er få forseelser mere sorte end den at slås med sine brødre, uanset i hvilken alder og af hvilken grund. Det sagde Hjemmets Råd til os, og af alle børnene fra den årgang var det os, der oftest blev låst inde i kælderen.

Da vi var fem år gammel blev vi sendt på Elevernes Hjem, hvor der er ti afdelinger; én for hvert af vore ti læreår. Mennesker skal lære til sig, indtil de når deres femtende år. Så begynder de at arbejde. I Elevernes Hjem stod vi op, når den store klokke i tårnet ringede, og gik i seng, når den ringede igen. Før vi tog vore klæder af, stod vi i den store sovesal, og vi hævede alle vore højre arme, og sammen med de tre Lærere for enden af salen sagde vi i kor:

“Vi er ingenting. Menneskeheden er alt. Ved vore brødres nåde er vi vore liv forundt. Vi eksisterer gennem, ved og for vore brødre, som er Staten. Amen.”

Så sov vi. Sovesalene var hvide og rene og rummede ingenting på nær éthundrede senge.

Vi, Lighed 7-2521, var ikke glad i årene på Elevernes Hjem. Det var ikke fordi, at lærdommen var for svær for os. Det var fordi, at lærdommen var for let. Det er en stor synd at være født med et hoved, som er for kvikt. Det er ikke godt at være forskellig fra vore brødre, men det er ondt at være dem overlegne. Lærerne fortalte os dette, og de rynkede panden, når de så på os.

Så vi kæmpede imod denne forbandelse. Vi prøvede at glemme vor lærdom, men vi huskede den altid. Vi prøvede at lade være med at forstå, hvad Lærerne lærte os, men vi forstod det altid, før Lærerne havde talt ud. Vi så på Union 5-3992, som var en bleg dreng, der kun havde en halv hjerne, og vi prøvede at sige og gøre, som de gjorde, for at vi måske kunne blive ligesom dem, ligesom Union 5-3992, men på en eller anden måde vidste Lærerne, at vi ikke var det. Og vi blev pisket oftere end alle de andre børn.

Lærerne var retfærdige, for de var blevet udnævnt af Rådene, og Rådene er al retfærdigheds stemme, for de er alle menneskers stemme. Og selv om vi i vort hjertes hemmelige mørke ind imellem beklager det, som overgik os på vor femtende fødselsdag, ved vi, at det var vor egen skyld. Vi havde overtrådt en lov, for vi havde ikke agtet på vore Læreres ord. Lærerne havde sagt til os alle:

“Vov ikke i Jeres sind at vælge det arbejde, som I kunne tænke Jer at få, når I forlader Elevernes Hjem. I får det arbejde, som Det Faglige Råd foreskriver Jer. For Det Faglige Råd ved i dets store visdom, hvor Jeres brødre har brug for Jer; bedre end I selv kan vide det i Jeres små, uværdige sind. Og hvis Jeres brødre ikke har brug for Jer, er der ingen grund til at bebyrde jorden med Jeres kroppe.”

Dette vidste vi udmærket i vore barndomsår, men forbandelsen knækkede vor vilje. Vi var skyldige, og vi tilstår det her: Vi var skyldige i Den Store Præferenceovertrædelse. Vi foretrak noget arbejde frem for andet og nogle lektioner frem for andre. Vi lyttede ikke ordentligt efter til historien om alle de Råd, som var blevet valgt siden Den Store Genfødsel. Men vi holdt meget af Tingenes Videnskab. Vi ønskede at vide. Vi ønskede viden om alle de ting, som udgør jorden omkring os. Vi stillede så mange spørgsmål, at Lærerne forbød dem.

Vi tror, at der er mysterier i himlen og under vandet og i planterne, som gror. Men De Lærdes Råd har sagt, at der ikke findes mysterier, og De Lærdes Råd ved alt. Og vi lærte meget af vore Lærere. Vi lærte, at jorden er flad, og at solen kredser om den og forårsager dagen og natten. Vi lærte navnene på alle de vinde, som blæser på havene og fylder sejlene på vore store skibe. Vi lærte, hvordan man årelader mennesker for at kurere dem for alle dårligdomme.

Vi elskede Tingenes Videnskab. Og i mørket, i den hemmelige time når vi vågnede om natten, og der ikke var nogen brødre omkring os, men kun deres skikkelser i sengene og deres snorken, lukkede vi øjnene og pressede læberne sammen og holdt vejret, så ingen bevægelse ville lade vore brødre se eller høre eller gætte, at vi tænkte på vort ønske om at blive sendt til De Lærdes Hjem, når vor tid oprandt.

Alle de store, moderne opfindelse kommer fra De Lærdes Hjem. Den nyeste - hvordan man laver vokslys af voks og snor - kom for blot hundrede år siden. En anden opfindelse er glas, som bliver sat i vinduerne for at beskytte os mod regnen. For at opfinde disse ting må De Lærde studere jorden og lære af floderne, af sandet, af vindene og af klipperne. Og hvis vi kom på De Lærdes Hjem, kunne også vi lære af disse ting. Vi kunne stille dem spørgsmål, for de forbyder ikke spørgsmål.

Og spørgsmålene giver os ingen ro. Vi ved ej, hvorfor vor forbandelse hele tiden får os til at søge noget, uden at vi ved hvilket. Men vi kan ikke modstå den. Den hvisker til os, at der er storslåede ting på denne, vor jord, og at vi kan lære dem at kende, hvis vi prøver, og at vi er

nødt til at kende dem. Vi spørger, hvorfor vi er nødt til at kende dem, men den har intet svar at give os. Vi er nødt til at vide, at vi kan vide.

Så vi ønskede at blive sendt på De Lærdes Hjem. Vi ønskede det så meget, at vore hænder skælvede under tæpperne om natten; så meget, at vi bed os selv i armen for at stoppe denne anden smerte, som vi ikke kunne holde ud. Det var ondt, og vi turde ikke se vore brødre i øjnene om morgenen. For mennesker må ikke ønske sig noget. Og vi blev straffet, da Det Faglige Råd kom for at give os vore Livsmandater, som fortæller dem, der har nået deres femtende år, hvad deres arbejde skal være resten af deres dage.

Det Faglige Råd kom på den første forårsdag, og de sad i den store sal. Og vi, der var femten år, kom ind i den store sal sammen med alle Lærerne. Og Det Faglige Råd sad på et højt podium, og de havde blot to ord at sige til hver elev. De råbte elevernes navne op, og når eleverne, én efter én, trådte frem, sagde Rådet "Snedker" eller "Læge" eller "Kok" eller "Leder." Derpå hævede hver elev deres højre arm og sagde: "Vore brødres vilje ske."

Nuvel, når Rådet har sagt "Snedker" eller "Kok", begynder de elever, der er blevet pålagt disse hverv, at arbejde, og de studerer ikke yderligere. Men hvis Rådet har sagt "Leder", flytter eleverne over på Ledernes Hjem, som med tre etager er det største hus i Byen. Og dér studerer de i mange år, så de kan blive kandidater og blive valgt til Byrådet og Statsrådet og Verdensrådet - med alle menneskers frie stemme. Men vi ønskede ikke at blive Leder, selv om det er en stor ære. Vi ønskede at blive en af De Lærde.

Så vi afventede vor tur i den store sal, og da vi hørte Det Faglige Råd råbe vort navn op - "Lighed 7-2521" - gik vi frem til podiet. Vore ben skælvede ikke det mindste, og vi så op på Rådet. Der var fem medlemmer af Rådet; tre af det mandlige køn og to af det kvindelige. Deres hår var hvidt, og deres ansigter var sprukne som leret i en udtørret flodseng. De var gamle. De syntes ældre end marmoret i Verdensrådets Tempel. De sad foran os, og de rørte sig ikke. Og vi så ikke noget åndedrag, der kunne bevæge folderne i deres hvide togaer. Men vi vidste, at de var i live, for en finger på den ældstes hånd blev hævet, peget imod os, og

sænket igen. Det var det eneste, som rørte sig, for den ældstes læber rørte sig ikke, da de sagde "Gadefejr".

Vi mærkede, hvordan senerne i halsen blev spændt, da vi hævede hovedet for at se på Rådets ansigter, og vi var glade. Vi vidste, at vi havde været skyldige, men nu var der en måde, hvorpå vi kunne bøde for det. Vi ville acceptere vort Livsmandat, og vi ville arbejde for vore brødre, villigt og med glæde, og vi ville udviske den synd vi havde begået mod dem; den synd, som vi, men ikke de, havde kendskab til. Så vi var lykkelig og stolt af os selv og vor sejr over os selv. Vi hævede højre arm, og vi talte, og vor stemme var den klareste og mest faste stemme i salen den dag, og vi sagde:

"Vore brødres vilje ske."

Og vi så lige ind i Rådets øjne, men deres øjne var kolde som blå glasknapper.

Således hændte det, at vi kom på Gadefejernes Hjem. Det er et gråt hus på en smal gade. I gården er et solur, som Hjemmets Råd kan bruge til at se hvilket tidspunktet på dagen det er, og hvornår de skal ringe med klokken. Når klokken ringer om morgenen, står vi alle op. Himlen står grøn og kold i vore vinduer mod øst. Skyggen på solurets skive afmærker en halv time, medens vi klæder os på og spiser vor morgenmad i spisesalen, hvor der er fem lange borde med tyve lertallerkener og tyve lerkopper på hvert bord. Så går vi på arbejde i Byens gader med vore koste og vore river. Efter fem timer, når solen står højt på himlen, går vi tilbage til Hjemmet og spiser vort middagsmåltid, som der er afsat en halv time til. Så går vi på arbejde igen. Efter fem timer er skyggerne på fortovene blevet blå, og himlen er blå med et dybt lys, som ikke er lyst. Vi går derpå tilbage for at få vort aftensmåltid, der varer en time. Så ringer klokken, og vi går i en lige række hen til et af Rådhusene for at deltage i Det Sociale Møde. Andre rækker af mennesker ankommer fra de forskellige Fags hjem. Voksløysene er tændte, og Rådene fra de forskellige Hjem står på et podium og taler til os om vore pligter og vore medmennesker. Så bestiger besøgende Ledere podiet og læser de taler op for os, som blev holdt i Byrådet den dag, for Byrådet repræsenterer alle mennesker, og alle mennesker

skal vide, hvad det foretager sig. Så synger vi salmer: Broderskabets Salme og Lighedens Salme og Den Kollektive Ånds Salme. Himlen har en tung, lilla farve, når vi vender tilbage til Hjemmet. Så ringer klokken, og vi går i en lige række hen til Byteatret for at deltage i tre timers Social Rekreation. På scenen vises der et stykke med to store kor fra Skuespillernes Hjem, som taler og svarer i kor med to kraftige stemmer. Teaterstykkerne handler om slid og om, hvor godt det er. Så går vi tilbage til Hjemmet i en lige række. Himlen ligner en sort si besat med sølvdråber, der skælver; klare til at bryde igennem og forsvinde. Natsværmerne slår mod gadelamperne. Vi går i seng og sover indtil klokken ringer igen. Sovesalene er hvide og rene og rummer ingenting på nær éthundrede senge.

Således har vi levet hver dag i fire år indtil for to forår siden, da vor forbrydelse fandt sted. Og således må alle mennesker leve indtil deres fyrretyvende år. Når de er fyrre år, er de slidt op. Når de er fyrre år, bliver de sendt til De Ubrugeliges Hjem, hvor De Gamle bor. De Gamle arbejder ikke, for Staten tager sig af dem. De sidder i solen om sommeren, og de sidder ved ilden om vinteren. De taler ikke ofte, for de er trætte. De Gamle ved, at de snart skal dø. Når der sker et mirakel, og nogen bliver femogfyrre år, er de De Ældgamle, og børn stirrer på dem, når de går forbi De Ubrugeliges Hjem. Sådan er det meningen, at vort liv skal blive - som det skal blive for alle vore brødre, og som det har været for de brødre, der kom før os.

Sådan ville vort liv være blevet, hvis vi ikke havde begået den forbrydelse, der ændrede alting for os. Og det var vor forbandelse, som drev os til forbrydelsen. Vi havde været en god Gadefejrer og magen til alle vore Gadefejrerbrødre på nær vor forbandede trang til at vide. Vi så for længe på træerne og jorden og nattens stjerner. Og når vi gjorde rent i gården på De Lærdes Hjem, samlede vi de glasflasker, metalstykker og knogler op, som de havde kasseret. Vi ønskede at beholde disse ting og studere dem, men vi havde ikke noget sted at gemme dem. Så vi bar dem hen til Byens Nedløbsbrønd. Og så gjorde vi opdagelsen.

Det var en dag forrige forår. Vi Gadefejere arbejder i brigader på tre, og vi var sammen med Union 5-3992 - dem med halvhjernen - og International 4-8818. Nuvel, Union 5-3992 er en sygelig knægt, og ind imellem rammes de af krampetrækninger, som får deres mund til at

fråde og deres øjne til at blive hvide. Men International 4-8818 er anderledes. De er en høj, stærk yngling, og deres øjne er som ildfluer, for der er latter i deres øjne. Vi kan ikke se på International 4-8818 og undlade at smile som svar. Det var de ikke vellidt for på Elevernes Hjem, da det ikke sømmer sig at smile uden grund. Desuden var de ildeset, fordi de tog kulstykker og tegnede billeder på væggene; billeder, der fik mennesker til at le. Men det er kun vore brødre på Kunstnernes Hjem, som har lov til at tegne billeder, så International 4-8818 blev sendt på Gadefejernes Hjem, ligesom vi selv.

International 4-8818 og vi er venner. Dette er en ond ting at sige, for det er en overtrædelse - Den Store Præferenceovertrædelse - at elske nogle mennesker mere end andre; vi skal elske alle mennesker, og alle mennesker er vore venner. Så International 4-8818 og vi har aldrig talt om det. Men vi ved det. Vi ved det, når vi ser hinanden i øjnene. Og når vi således ordløst ser hinanden i øjnene, er vi også begge klar over andre ting; underlige ting, som der ikke findes ord for; ting, som skræmmer os.

Så på den dag forrige forår blev Union 5-3992 ramt af krampetrækninger i udkanten af Byen, nær Byteatret. Vi lod dem ligge i skyggen af teaterteltet og gik videre med International 4-8818 for at gøre vort arbejde færdigt. Sammen kom vi frem til den store slugt bag teatret. Den er øde bortset fra træer og ukrudt. Hinsides slugten ligger en slette, og hinsides sletten ligger Den Ukortlagte Skov, som mennesker ikke må tænke på.

Vi var ved at samle de papir- og tøjstykker op, som vinden havde blæst væk fra teatret, da vi så en jernstang blandt ukrudtet. Den var gammel og rusten efter utallige regnskyl. Vi trak i den af alle vore kræfter, men vi kunne ikke rokke den. Så kaldte vi på International 4-8818, og sammen skrabede vi i jorden omkring stangen. Med ét skred jorden sammen foran os, og vi stod og så på en gammel jernrist over et sort hul.

International 4-8818 veg tilbage. Men vi trak i risten, og den gav efter. Og vi så dernæst en række jernringe, der som trin førte ned i en skakt med et bundløst mørke.

“Vi klatrer derned,” sagde vi til International 4-8818.

“Det er forbudt,” svarede de.

Vi sagde: “Rådet kender ikke til dette hul, så det kan ikke være forbudt.”

Og de svarede: “Siden Rådet ikke kender til dette hul, kan der ikke være nogen lov, som tillader at klatre ned i det. Og alt, der ikke er tilladt ved lov, er forbudt.”

Men vi sagde: “Ikke desto mindre vil vi klatre derned.”

De var bange, men de blev stående ved hullet og så os klatre ned.

Vi holdt fast i jernringene med vore hænder og fødder. Vi kunne intet se under os. Og over os blev åbningen mod himlen mindre og mindre, indtil den var på størrelse med en knap. Men vi klatrede stadig nedad. Så rørte vor fod ved bunden. Vi gned os i øjnene, for vi kunne intet se. Vore øjne vænnede sig efterhånden til mørket, men vi kunne ikke tro, hvad vi så.

Ingen mennesker, som vi kendte til, kunne have bygget dette sted. Ej heller kunne de mennesker, som vore forgange brødre kendte, have bygget det, og alligevel var det bygget af mennesker. Det var en stor tunnel. Dens vægge føltes hårde og glatte; det føltes som sten, men det var ikke sten. På jorden var der lange, tynde spor af jern, men det var ikke jern; det føltes koldt og glat som glas. Vi gik ned på knæ og krøb fremad, medens vor hånd famlede sig frem langs linien af jern for at se, hvor den ledte hen. Men der var en ubrudt nat foran. Kun jernsporet glødede i nattens mørke; lige og hvidt, som om det bad os følge sig. Men vi kunne ikke følge det, for vi var ved at miste lysskæret bag os. Så vi vendte om og krøb tilbage, stadig med vor hånd på jernlinien. Og vort hjerte bankede uvilkårligt helt ud i fingerspidserne. Og så forstod vi det.

Vi forstod pludselig, at dette sted var et levn fra De Unævnelige Tider. Så var det sandt, at tiderne havde eksisteret, og at alle underværkerne fra dengang også havde eksisteret. For hundreder og atter hundreder af år siden kendte mennesker hemmeligheder, som nu er gået tabt. Og vi tænkte: "Dette er et urent sted. Fordømte er de, som rører tingene fra De Unævnelige Tider." Men vor hånd, der havde fulgt sporet, medens vi krøb, klamrede sig til jernet, som om den ikke ville slippe det; som om huden på vor hånd var tørstig og tryglede metallet om en eller anden hemmelig væske, der pulserede i dets kulde.

Vi vendte tilbage til jordoverfladen. International 4-8818 så på os og veg tilbage.

"Lighed 7-2521," sagde de, "Jeres ansigt er hvidt."

Men vi kunne ikke tale, og vi stod og så på dem.

De veg tilbage, som om de ikke turde røre os. Så smilede de, men det var ikke et muntert smil; det var fortabt og bønfaldende. Men vi kunne stadig ikke tale. Så sagde de:

"Vi vil melde vort fund til Byrådet, og vi vil begge blive belønnet."

Og så talte vi. Vor stemme var hård og ubønhørlig. Vi sagde:

"Vi vil ikke melde vort fund til Byrådet. Vi vil ikke melde det til nogen mennesker."

De tog hænderne op for ørerne, for aldrig havde de hørt ord som disse.

"International 4-8818," spurgte vi, "vil I melde os til Rådet og se os blive pisket til døde for øjnene af Jer?"

Med ét stod de rank, og de svarede:

“Vi ville hellere dø.”

“Så forbliv tavs,” sagde vi. ”Dette sted er vort. Dette sted tilhører os, Lighed 7-2521, og ingen andre mennesker på jorden. Og hvis vi nogensinde opgiver det, vil vi også opgive vort liv med det.”

Så så vi, at International 4-8818's øjne var fulde til randen af tårer, som de ikke turde fælde. De hviskede, og deres stemme skælvede, så ordene mistede enhver form:

“Rådets vilje er hævet over alt, for den er vore brødres vilje, som er hellig. Men hvis I ønsker det således, vil vi adlyde Jer. Vi vil hellere være onde med Jer end gode med alle vore brødre. Må Rådet være begge vore hjerter nådige!”

Så gik vi sammen væk og tilbage til Gadefejernes Hjem. Og vi gik i tavshed.

Således gik det til, at vi, Lighed 7-2521, hver nat, når stjernerne står højt på nattehimlen og Gadefejerne sidder i Byteatret, sniger os ud og løber gennem mørket hen til vort sted. Det er let at forlade teatret: Når vokslensene pustes ud, og Skuespillerne kommer på scenen, kan ingen øjne se os, når vi kryber ned under vort sæde og ud under teltdugen. Senere er det let at snige sig gennem skyggerne og falde ind i geledet ved siden af International 4-8818, når kolonnen forlader teatret. Der er mørkt og mennesketomt i gaderne, for ingen må gå gennem Byen uden at have et ærinde. Hver aften løber vi ned i slugten og flytter de sten, som vi har lagt på jernristen for at skjule den for andre mennesker. Hver aften er vi alene i tre timer under jorden.

Vi har stjålet vokslens fra Gadefejernes Hjem, vi har stjålet flintesten og knive og papir, og vi har bragt dem hen til dette sted. Vi har stjålet glasflasker og pulver og syrer fra De Lærdes Hjem. Nu sidder vi så i tunnelen i tre timer hver aften og studerer. Vi smelter mærkelige metaller og blander syrer, og vi skærer de dyrelegemer op, som vi finder i Byens Nedløbsbrønd. Vi har bygget en ovn af de mursten vi har fundet på gaden. Vi brænder det

træ vi finder i slugten. Ilden spiller i ovnen, og blå skygger danser på væggene, og der er ingen menneskelyde til at forstyrre os.

Vi har stjålet manuskripter. Dette er en stor forbrydelse. Manuskripter er dyrebare, for vore brødre i Skriversnes Hjem bruger et år på at kopiere ét enkelt manuskript med deres tydelige håndskrift. Manuskripter er sjældne, og de opbevares i De Lærdes Hjem. Så vi sidder under jorden, og vi læser de stjalne skrifter. To år er der gået, siden vi fandt dette sted. Og i disse to år har vi lært mere, end vi lærte i de ti år på Elevernes Hjem.

Vi har lært ting, som ikke står i manuskripterne. Vi har opklaret mysterier, som De Lærde ikke kender til. Vi kan nu se, hvor storslået det udforskede er, og selv flere liv vil ikke kunne bringe os frem til enden på vor søgen. Men vi ønsker ingen ende på vor søgen. Vi ønsker intet andet end at være alene og at lære; at føle, at vort syn dag for dag bliver skarpere end høgens og klarere end bjergkrystal.

Ondskabens veje er lunefulde. Vi er falske over for vore brødre. Vi trodser vore Råds vilje. Alene vi ud af de tusinder, der går på denne jord; alene vi udfører i denne time et stykke arbejde, som ikke har andet formål, end at vi ønsker at udføre det. Vor forbrydelses ondskab bør mennesket ikke bebyrde sit sind med. Straffen, der venter os, hvis denne ondskab bliver opdaget, bør menneskets hjerte ikke dvæle ved. Aldrig, end ikke i De Ældste Ældgamles minde, aldrig har mennesker gjort det, som vi gør nu.

Og alligevel er vi ikke skamfulde og fortryder intet. Vi siger til os selv, at vi er en usling og en forræder. Men vi føler ingen åndelig brøde og ingen frygt i vort hjerte. Og det synes os som om, at vor ånd er ren som en sø, der ikke beskues af andre øjne end solens. Og i vort hjerte - ondskabens veje er lunefulde! - i vort hjerte er der den første fred vi har mærket i tyve år.

2

Frihed 5-3000 . . . Frihed fem-tretusind . . . Frihed 5-3000 . . .

Vi ønsker at skrive dette navn. Vi ønsker at sige det, men vi tør kun at hviske det. For det er forbudt for mænd at lægge mærke til kvinder, og det er forbudt for kvinder at lægge mærke til mænd. Men vi tænker på én blandt kvinder; dem, hvis navn er Frihed 5-3000, og vi tænker ikke på nogen andre.

De kvinder, som er blevet pålagt at dyrke jorden, bor på Bøndernes Hjem uden for Byen. Der, hvor Byen ender, ligger en stor vej, som bugter sig mod nord, og vi Gadefejere skal holde denne vej ren ud til den første milepæl. Der går en hæk langs vejen, og på den anden side af hækken ligger markerne. Markerne er sorte og pløjede og ligger som en stor vifte foran os med plovfurerne som samlet i en hånd ude bag horisonten; de spreder sig ud fra denne hånd, åbner sig vidt fra hinanden, og folder sig ud som sorte læg, der glimter af tynde, grønne pailletter. Kvinderne arbejder i marken, og deres hvide tunikaer flagrer i vinden som mågevinger, der slår over den sorte jord.

Og dér var det, at vi så Frihed 5-3000 gå langs furerne. Kroppen var rank og slank som en klinge af jern. Øjnene var mørke, hårde og glødende, uden frygt, uden venlighed og uden skyld. Håret var gyldent som solen og flagrede i vinden; skinnende og vildt, som om det udfordrede mænd til at tæmme det. De kastede frø fra deres hånd, som om de var så nådige at smide en foragtelig gave, og jorden under deres fødder var en tigger.

Vi stod stille; for første gang følte vi frygt, og dernæst smerte. Og vi stod stille for ikke at miste noget af denne smerte, der er mere dyrebar end glæde.

Så hørte vi en stemme fra de andre råbe deres navn, "Frihed 5-3000", og de vendte om og gik tilbage. Således lærte vi deres navn, og vi stod og så dem gå, indtil deres hvide tunika fortabte sig i den blå dis.

Og den følgende dag, da vi kom op til den nordlige vej, holdt vi øje med Frihed 5-3000 ude i marken. Og i dagene, der fulgte, lærte vi den plage at kende, som det var at afvente vor time på den nordlige vej. Og dér betragtede vi Frihed 5-3000 hver dag. Vi ved ej, om de også så på os, men det tror vi, at de gjorde.

Så en dag kom de hen i nærheden af hækken, og pludselig vendte de sig mod os. De vendte sig i en hvirvel, og kroppens bevægelse stoppede i et sæt lige så brat, som den var startet. De stod stille som en klippe, og de så lige på os, lige ind i vore øjne. Der var intet smil i deres ansigt og ingen velkomst. Deres ansigt var stramt og øjnene mørke. Så vendte de sig lige så hurtigt om og gik væk fra os.

Men den følgende dag, da vi kom op til vejen, smilede de. De smilede til os og for os. Og vi smilede som svar. Deres hoved faldt tilbage, og armene faldt ned, som om deres arme og deres tynde, lyse hals pludselig var blevet ramt af stor udmattelse. De så ikke på os, men på himlen. Så kastede de et blik på os over deres skulder, og vi følte det som om, at en hånd havde rørt vor krop, langsomt glidende fra vore læber til vore fødder.

Derefter hilste vi hver morgen på hinanden med øjnene. Vi vovede ikke at tale. Det er en overtrædelse at tale med mennesker fra andre Fag, når det ikke gøres gruppevis ved De Sociale Møder. Men på et tidspunkt, da vi stod ved hækken, hævede vi vor hånd til panden og bevægede den langsomt, med håndfladen nedad, hen mod Frihed 5-3000. Hvis nogle af de andre havde set det, havde de ikke anet uråd, for det så blot ud som om vi skyggede for vore øjne mod solen. Men Frihed 5-3000 så det og forstod det. De hævede deres hånd til panden og bevægede den, som vi havde gjort. Således hilser vi hver dag Frihed 5-3000, og de svarer, uden at nogen mennesker kan få mistanke herom.

Vi undrer os ikke over denne vor nye synd. Det er vor anden Præferenceovertrædelse, for vi tænker ikke på alle vore brødre, som vi skal, men kun på én, og deres navn er Frihed 5-3000. Vi ved ikke, hvorfor vi tænker på dem. Vi ved ikke, hvorfor vi, når vi tænker på dem, med ét føler, at jorden er god, og at det ikke er en byrde at leve.

Vi tænker ikke længere på dem som Frihed 5-3000. Vi har givet dem et navn i vore tanker. Vi kalder dem Den Gyldne. Men det er en synd at give mennesker navne, som adskiller dem fra andre mennesker. Alligevel kalder vi dem Den Gyldne, for de er ikke som de andre. Den Gyldne er ikke som de andre.

Og vi tager os ikke af den lov, der siger, at mænd ikke må tænke på kvinder uden for Parringstiden. Det er den tid hvert forår, hvor alle mænd over tyve og alle kvinder over atten bliver sendt en nat til Byens Parringspalads. Og hver af mændene får en kvinde anvist af Det Arvehygiejniske Råd. Børn fødes hver vinter, men kvinder ser aldrig deres børn, og børn kender aldrig deres forældre. To gange er vi blevet sendt til Parringspaladset, men det er en styg og skammelig affære, som vi ikke kan lide at tænke på.

Vi har brudt så mange love, og i dag har vi brudt endnu én. I dag talte vi til Den Gyldne.

De andre kvinder var langt ude i marken, da vi stoppede op ved hækken langs vejen. Den Gyldne knælede alene ved bækken, der løber gennem marken. Og vanddråberne, som faldt fra deres hænder, når de hævede vandet til læberne, var som gnister af ild i sollyset. Da så Den Gyldne os, og de rørte sig ikke, som de knælede dér og betragtede os, og ringe af lys fra solens stråler i bækkens vand spillede på deres hvide tunika, og en enkelt, strålende dråbe faldt fra en af fingrene på hånden, der blev holdt som forstenet i luften.

Så rejste Den Gyldne sig og gik hen til hækken, som om de havde set en befaling i vore øjne. De to andre Gadefejere fra vor brigade var hundrede skridt længere nede af vejen. Og vi regnede med, at International 4-8818 ikke ville forråde os, og at Union 5-3992 ikke ville forstå

det. Så vi så lige på Den Gyldne, og vi så deres øjenvippers skygger på kinderne og solens gnister på deres læber. Og vi sagde:

“I er smuk, Frihed 5-3000.”

Deres ansigt rørte sig ikke, og deres øjne veg ikke fra os. Øjnene blev blot større, og der var triumf i deres blik, og det var ikke triumf over os men over ting, som vi ikke kunne gætte.

Så spurgte de:

“Hvad er Jeres navn?”

“Lighed 7-2521,” svarede vi.

“I er ikke en af vore brødre, Lighed 7-2521, for det ønsker vi ikke, at I skal være.”

Vi kan ikke forklare, hvad de mente, for meningen kan ikke forklares med ord. Men vi forstår meningen uden brug af ord, og vi forstod den med det samme.

“Nej,” svarede vi. “Ej heller er I en af vore søstre.”

“Hvis I ser os blandt massevis af kvinder, vil I da se på os?”

“Vi vil se på Jer, Frihed 5-3000, om vi ser Jer blandt alle jordens kvinder.”

Så spurgte de:

“Bliver Gadefejere sendt til forskellige dele af Byen, eller arbejder de altid de samme steder?”

“De arbejder altid de samme steder,” svarede vi, “og ingen får lov at tage denne vej fra os.”

“Jeres øjne,” sagde de, “er ikke som nogen andre menneskers øjne.”

Og pludselig, uden grund i tanken, som slog os, frøs vi helt ind til marven.

“Hvor gammel er I?” spurgte vi.

De forstod vor tanke, for de sænkede blikket for første gang.

“Sytten,” hviskede de.

Og vi sukkede, som om en byrde var blevet taget fra os, for vi havde uden grund tænkt på Parringspaladset. Og vi tænkte, at vi ikke ville lade Den Gyldne blive sendt til paladset. Hvordan vi ville forhindre det, hvordan vi kunne trodse Rådenes vilje, vidste vi ej, men vi vidste pludselig, at vi ville gøre det. Vi ved blot ikke, hvorfor en sådan tanke faldt os ind, for disse stygge sager har ingen forbindelse med os og Den Gyldne. Hvilken forbindelse kan de have?

Alligevel følte vi, som vi stod dér ved hækken, at vore læber blev presset sammen i et grundløst had, et pludseligt had mod alle vore brødre. Og Den Gyldne så det og smilede svagt, og i deres smil var der den første bedrøvelse vi havde set hos dem. Vi tror, at Den Gyldne med kvindernes visdom havde forstået mere, end vi kan forstå.

Så dukkede tre af søstrene op i marken. De kom ned mod vejen, så Den Gyldne gik væk fra os. De tog sækken med såsæd og kastede frøene ned i plovfurerne, idet de gik bort. Men frøene fløj vildt omkring dem, for Den Gyldnes hånd skælvede.

Alligevel følte vi, da vi gik tilbage til Gadefejernes Hjem, at vi ønskede at synge, uden at vi dog vidste hvorfor. Så her til aften fik vi en reprimande i spisesalen, fordi vi, uden at vide det,

var begyndt at synge en melodi, som vi aldrig havde hørt før. Men det sømmer sig ikke uden videre at synge, hvis det ikke foregår på De Sociale Møder.

“Vi synger, fordi vi er glade,” svarede vi den fra Hjemmets Råd, der irettesatte os.

“Vel er I glade,” svarede de. “Hvad kan mennesker ellers være, når de lever for deres brødre?”

Og nu, medens vi sidder her i vor tunnel, tænker vi på disse ord. Det er forbudt ikke at være glad. For mennesker er, som vi har fået det forklaret, fri, og jorden tilhører dem, og alle ting på jorden tilhører alle mennesker, og alle menneskers samlede vilje er til alles bedste, og alle mennesker må således være glade.

Men som vi står om aftenen i den store sal og tager vore klæder af for at sove, ser vi på vore brødre og tvivler. Vore brødres hoveder er bøjede. Vore brødres øjne er udslukte, og de ser aldrig hinanden i øjnene. Vore brødre er duknakkede, og deres muskler er spændte, som om deres kroppe er i færd med at krympe og ønsker at krympe helt ud af syne. Og et ord sniger sig ind i vort sind, når vi ser på vore brødre, og det ord er frygt.

Der hænger frygt i luften på sovesalene og i luften på gaderne. Frygt går gennem Byen, frygt uden navn, uden form. Alle mennesker føler den, og ingen vover at tale.

Vi mærker den også, når vi er på Gadefejernes Hjem. Men her, i vor tunnel, mærker vi den ikke længere. Luften er ren under jorden. Der er ingen lugt af mennesker. Og disse tre timer giver os styrke til vore timer over jorden.

Vor krop forråder os, for Hjemmets Råd betragter os med mistanke. Det er ikke godt at føle for megen glæde eller at være glad for, at vor krop lever. For vi betyder intet, og det må ikke betyde noget for os, om vi lever eller dør, for det afhænger af, hvad vore brødre ønsker. Men vi, Lighed 7-2521, er glade for at være i live. Hvis det er en last, ønsker vi ingen dyd.

Alligevel er vore brødre ikke som os. Alt er ikke vel med vore brødre. Der er Broderskab 2-5503, en stille dreng med kloge, venlige øjne, som pludselig og uden anledning græder midt om dagen eller om natten, og hulker, så deres krop skælver, uden at de kan forklare hvorfor. Der er Solidaritet 9-6347, der er en kvik og frygtløs ung mand om dagen, men som skriger i søvne og skriger "Hjælp os! Hjælp os! Hjælp os!" ud i natten med en stemme, som går isnende gennem marv og ben. Men lægerne kan ikke kurere Solidaritet 9-6347.

Og når vi alle klæder os af om aftenen i det svage skær fra vokslysene, er vore brødre tavse, for de tør ikke sige, hvad de tænker. For alle skal være enige med alle, og de kan ikke vide, om deres tanker er alles tanker, og derfor er de bange for at tale. Og de er glade, når vokslysene pustes ud om aftenen. Men vi, Lighed 7-2521, ser gennem vinduet op på himlen, og der er fred i himlen, og renhed og værdighed. Og uden for Byen ligger sletten, og hinsides sletten ligger Den Ukortlagte Skov, sort mod den sorte himmel.

Vi ønsker ikke at se på Den Ukortlagte Skov. Vi ønsker ikke at tænke på den. Men vore øjne vender altid tilbage til denne sorte plet mod himlen. Mennesker går aldrig ind i Den Ukortlagte Skov, for det står ikke i nogens magt at udforske den, og der er ingen sti, som kan lede én gennem dens ældgamle træer, der står som vogtere af frygtelige hemmeligheder. Det hviskes, at der én eller to gange i løbet af hundrede år undslipper en af Byens folk, som uden grund eller anledning løber alene ind i Den Ukortlagte Skov. Disse mennesker vender ikke tilbage. De går til på grund af sult og på grund af kløerne på de vilde dyr, der strejfer rundt i skoven. Men vore Råd siger, at det bare er en legende. Vi har hørt, at der findes mange Ukortlagte Skove mellem Byerne rundt omkring i landet. Og det hviskes, at de er vokset op omkring ruinerne af adskillige byer fra De Unævnelige Tider. Træerne har opslugt ruinerne og knoglerne under ruinerne og alle de ting, som gik til grunde.

Og når vi ser mod Den Ukortlagte Skov, langt borte i natten, tænker vi på hemmelighederne fra De Unævnelige Tider. Og vi undres over, hvordan det kunne ske, at disse hemmeligheder gik tabt for verden. Vi har hørt legenderne om den store kamp, hvor mange mennesker

kæmpede på den ene side og kun nogle få på den anden. Disse få var De Onde, og de blev besejret. Så rasede store brande over hele landet. Og i disse brande blev De Onde og alle de ting, som De Onde havde skabt, brændt. Og den brand, som kaldes Den Store Genfødsels Morgengry, var Skrifternes Brand, hvor alle De Ondes skrifter blev brændt og med dem alle De Ondes ord. I tre måneder slog bjerge af flammer op fra Byernes torve og pladser. Så kom Den Store Genfødsel.

De Ondes ord... Ordene fra De Unævnelige Tider... Hvilke ord er det vi har mistet?

Må Rådet være os nådig! Vi ønskede ikke at skrive et sådant spørgsmål, og vi vidste ej, hvad vi gjorde, før vi havde skrevet det. Vi vil ikke stille dette spørgsmål, og vi vil ikke tænke det. Vi vil ikke nedkalde død over vort hoved.

Og dog... Og dog...

Der er et eller andet ord; et enkelt ord, som ikke findes i menneskenes sprog, men som har været der. Og dette er Det Usigelige Ord, som ingen mennesker må sige eller høre. Men engang imellem, og det er sjældent, engang imellem finder én blandt mennesker dette ord et tilfældigt sted. Det kan være på rester af gamle manuskripter eller hugget ind i stykker af forhistoriske sten. Men når de siger det, bliver de aflivet. Ingen forbrydelse i denne verden straffes med døden på nær denne ene forbrydelse, som består i at sige Det Usigelige Ord.

Vi har set et af disse mennesker blive brændt levende på Byens Plads. Og det var et syn, som vi gennem årene altid har husket, og det hjemsøger os og følger os og giver os ingen ro. Vi var et barn dengang; ti år gammel. Og vi stod på den store plads med alle børnene og alle Byens mennesker, som var sendt derhen for at overvære afbrændingen. De bragte Lovovertræderen ud på pladsen og ledte ham hen til bålet. De havde revet Lovovertræderens tunge ud, så de ikke længere kunne tale. Lovovertræderen var ung og høj. De havde hår af guld og øjne blå som morgenen. De gik hen til bålet med faste skridt. Og af alle ansigterne på

den plads, af alle de ansigter, der hylede og skreg og spyttede forbandelser mod dem, var deres ansigt det roligste og det lykkeligste.

Medens lænkerne blev viklet rundt om kroppen og pælen og en flamme sat til bålet, så Lovovertræderen ud over Byen. En tynd stribe af blod løb fra mundvigen, men læberne smilede. Og da faldt en uhyrlig tanke os ind, som aldrig har forladt os. Vi havde hørt om Helgener. Der er Arbejdets Helgener og Rådenes Helgener og Den Store Genfødsels Helgener. Men vi havde aldrig set en Helgen og vidste ikke, hvordan en Helgen skulle se ud. Og da tænkte vi, medens vi stod på pladsen, at en Helgen måtte have et sådant ansigt, som det vi så i flammerne foran os; det ansigt, som Det Usigelige Ords Lovovertræder havde.

Medens flammerne rejste sig, skete en ting, som ingen andre øjne end vore så; ellers havde vi ikke været i live i dag. Måske var det blot noget vi bildte os ind. Men for os syntes det som om, at Lovovertræderens øjne havde udvalgt os fra menneskemængden og så lige på os. Der var ingen smerte i deres øjne og ingen viden om deres krops lidelser. I dem sås kun glæde og stolthed; en stolthed helligere end det sømmer sig for menneskelig stolthed at være. Og det syntes som om disse øjne prøvede at fortælle os noget gennem flammerne; som om de lydløst prøvede at sende et ord ind i vore øjne. Og det syntes som om disse øjne tryglede os om at opfange dette ord og ikke lade det gå tabt for os og for jorden. Men flammerne rejste sig, og vi kunne ikke gætte ordet...

Hvad - selv om vi må brænde for det som Bålets Helgen - hvad er Det Usigelige Ord?

3

Vi, Lighed 7-2521, har opdaget en ny naturkraft. Og vi har opdaget den alene, og vi er ene om at kende den.

Nu er det sagt. Lad os så blive pisket for det, om nødvendigt. De Lærdes Råd har sagt, at vi alle kender de ting, som findes, og derfor findes de ting ikke, som ikke kendes af alle. Men vi tror, at De Lærdes Råd er blindt. Denne jords hemmeligheder kan ikke ses af alle men kan kun ses af de mennesker, der opsøger dem. Det ved vi, for vi har opdaget en hemmelighed, der ikke kendes af nogen af vore brødre.

Vi ved ikke, hvad denne kraft er, eller hvorfra den kommer. Men vi kender dens væsen, vi har iagttaget den og arbejdet med den. Vi så den første gang for to år siden. En nat, da vi var i færd med at skære kroppen op på en død frø, så vi dens ene ben spjætte. Den var død, men alligevel bevægede den sig. En af mennesker ukendt kraft fik den til at spjætte. Vi kunne ikke forstå det. Efter mange forsøg fandt vi svaret. Frøen havde hængt på en kobbertråd, og det var metallet fra vor kniv, der havde sendt en underlig kraft til kobberet gennem saltvandet i frøens krop. Vi lagde et stykke kobber og et stykke zink ned i et krus med saltvand, berørte dem med et stykke jerntråd, og dér, mellem vore fingre, skete et mirakel, som aldrig før var sket; et nyt mirakel og en ny kraft.

Denne opdagelse hjemsøgte os. Vi forfulgte den på bekostning af alle vore studier. Vi arbejdede med den; vi undersøgte den på flere måder, end vi kan beskrive, og hvert et skridt var et nyt mirakel, der åbenbarede sig for os. Vi kom til at forstå, at vi havde fundet den mægtigste kraft på jorden. For den trodser alle de love, der kendes af mennesker. Den får nålen til at dreje og bevæge sig i kompasset, som vi stjal fra De Lærdes Hjem. Men medens vi stadig var lille, havde vi lært, at magnetjærnstenen peger mod nord, og at det er en lov, som ingen kan ændre. Alligevel trodser vor nye kraft alle love. Vi opdagede, at denne kraft

forårsager lyn, og mennesker har aldrig vidst, hvad der forårsager lyn. I tordenvejr rejste vi en lang jernstang ved siden af vort hul og iagttog den nedefra. Vi har set lynet slå ned i den gang på gang. Og nu ved vi, at metal drager himlens kraft, og at man kan få metallet til at give den videre.

Vi har bygget underlige ting med denne, vor opdagelse. Vi benyttede de kobbertråde, som vi fandt her under jorden. Vi har gået hele tunnellen igennem med et voksllys til at vise vej. Vi kunne ikke komme længere end knapt en kilometer, for der var styrtet jord og klippestykker ned i begge ender. Men vi samlede alle de ting sammen, som vi fandt, og bragte dem hen til vort værksted. Vi fandt underlige kasser med metalstænger og masser af liner og strenge og ruller af metal. Vi fandt metalsnore, som førte hen til små, underlige glaskupler på væggene; de indeholdt tråde af metal, der var tyndere end trådene i et spindelvæv.

Disse ting hjælper os i vort arbejde. Vi forstår dem ikke, men vi tror, at menneskene fra De Unævnelige Tider har kendt vor kraft fra himlen, og at disse ting hænger sammen. Vi ved det ikke, men vi vil finde ud af det. Vi kan ikke stoppe nu, selv om det skræmmer os, at vi er alene med vor viden.

Intet enkelt menneske kan besidde større visdom end de mange Lærde, som vælges af alle mennesker for deres visdoms skyld. Alligevel kan vi. Og gør vi. Vi har kæmpet for ikke at sige det, men nu er det sagt. Vi er ligeglade. Vi glemmer alle mennesker, alle love og alle ting på nær vore metaller og vore tråde. Der er stadig så meget, der skal læres! Vejen foran os er så lang, og hvad bekymrer det os, om vi må berejse den alene!

4

Der gik mange dage, før vi kunne komme til at tale med Den Gyldne igen. Men så oprandt dagen, hvor himlen blev hvid, som om solen var bristet og havde spredt sine flammer i luften, og hvor markerne lå stille hen uden et vindpust, og vejens støv var hvidt i solskinnet. Markens kvinder var trætte, og de dvælede ved deres arbejde og var langt væk fra vejen, da vi kom. Men Den Gyldne stod alene ved hækken og ventede. Vi stoppede op, og vi så, at deres øjne, der ellers var så hårde og fulde af foragt for verden, så på os, som om de ville adlyde hvert et ord, vi måtte sige.

Og vi sagde:

“Vi har givet Jer et navn i vore tanker, Frihed 5-3000.”

“Hvad er vort navn?” spurgte de.

“Den Gyldne.”

“Vi kalder Jer heller ikke Lighed 7-2521, når vi tænker på Jer.”

“Hvilket navn har I givet os?”

De så lige ind i vore øjne, og de holdt deres hoved højt, da de svarede:

“Den Ubesejrede.”

I lang tid kunne vi ikke tale. Så sagde vi:

“Tanker som disse er forbudte, Gyldne.”

“Men I tænker sådanne tanker, og I ønsker, at vi skal tænke dem.”

Vi så ind i deres øjne og kunne ikke lyve.

“Ja,” hviskede vi, og de smilede. Så sagde vi: “Vor kæreste, adlyd os ikke.”

De trådte tilbage, og deres øjne var store og ubevægelige.

“Sig de ord igen,” hviskede de.

“Hvilke ord?” spurgte vi. Men de svarede ikke, og vi vidste det.

“Vor kæreste,” hviskede vi.

Aldrig har mænd sagt dette til kvinder.

Den Gyldnes hoved bøjedes langsomt, og de stod ubevægeligt foran os med armene ned langs siderne og håndfladerne vendt mod os, som om deres krop var udleveret til underkastelse for vore øjne. Og vi kunne ikke tale.

Så hævede de hovedet og talte enkelt og blidt, som om de ønskede, at vi skulle glemme en bekymring, de havde.

“Dagen er varm,” sagde de. “I har arbejdet i mange timer, og I må være træt.”

“Nej,” svarede vi.

“Det er køligere på markerne,” sagde de, “og der er vand at drikke. Er I tørstig?”

“Ja,” svarede vi, “men vi må ikke krydse hækken.”

“Vi vil hente vandet til Jer,” sagde de.

Så knælede de ved bækken, samlede vand op i begge hænder, rejste sig, og rakte vandet op til vore læber.

Vi ved ikke, om vi drak det vand. Blot blev vi pludselig klar over, at deres hænder var tomme, men at vi fortsat pressede vore læber mod deres hænder, og at de vidste det men ikke rørte sig.

Vi hævdede vort hoved og tog et skridt tilbage. For vi forstod ikke, hvad der havde fået os til at gøre dette, og vi var bange for at forstå det.

Og Den Gyldne tog et skridt tilbage og stod og så på deres hænder i forundring. Så bevægede Den Gyldne sig væk, selv om ingen andre nærmede sig, og de gik baglæns, som om de ikke kunne vende sig fra os, og de holdt armene frem for sig, som om de ikke kunne sænke deres hænder.

5

Vi lavede det. Vi skabte det. Vi bragte det frem fra fortidens mørke. Vi alene. Vore hænder. Vor hjerne. Vor, og vor alene.

Vi ved ej, hvad vi siger. Vi er svimmel. Vi ser på lyset, som vi har skabt. Vi vil blive tilgivet for alt hvad vi måtte sige her i aften...

Her i aften, efter flere dage og forsøg end vi har tal på, blev vi færdige med at bygge en underlig ting af levnene fra De Unævnelige Tider; en kasse af glas beregnet til at afgive kraften fra himlen med større styrke, end vi nogensinde havde opnået før.

Og når vi forbandt vore metaltråde til denne kasse; når vi sluttede kredsløbet - glødede tråden! Den kom til live, den blev rød, og en ring af lys hvilede på stenen foran os.

Vi rejste os op og holdt om vort hoved med hænderne. Vi kunne ikke fatte det vi havde skabt. Vi havde ingen flint rørt og ingen ild tændt. Alligevel var der lys; lys, som ingen steder kom fra; lys fra metallets hjerte.

Vi pustede vokslyset ud. Mørket opslugte os. Der var intet tilbage omkring os ud over natten og en tynd tråd af ild, der løb gennem mørket som en revne i en fængselsmur. Vi rakte hænderne hen mod tråden og så vore fingre i det røde skær. Vi kunne hverken se vor krop eller føle den, og i det øjeblik eksisterede der intet andet end vore to hænder over en tråd, der glødede i et sort dyb.

Så tænkte vi på betydningen af det, som lå foran os. Vi kan oplyse vor tunnel og Byen og alle verdens Byer uden brug af andet end metal og tråde. Vi kan give vore brødre et nyt lys;

renere og lysere end noget de nogensinde har kendt før. Himlens kraft kan komme til at tjene menneskenes bud. Der er ingen grænser for dens hemmeligheder og dens magt, og den kan give os alt, hvis vi blot vælger at bede om det.

Så vidste vi, hvad vi måtte gøre. Vor opdagelse er for stor til, at vi spilder tiden på at feje gader. Vi må ikke holde vor hemmelighed for os selv og ej heller holde den begravet under jorden. Vi må gøre den synlig for alle mennesker. Vi har brug for al vor tid, vi har brug for arbejdsværelserne på De Lærdes Hjem, vi ønsker vore lærde brødres hjælp og ønsker deres visdom sluttet sammen med vor egen. Der ligger så meget arbejde forude for os alle; for alle verdens Lærde.

Om en måned skal De Lærdes Verdensråd mødes i vor By. Det er et storslået Råd, som de klogeste fra alle verdens distrikter vælges til, og det mødes én gang om året i verdens forskellige Byer. Vi vil gå hen til dette Råd og vi vil, som vor gave, forelægge dem glaskassen med himlens kraft. Vi vil bekende alt for dem. De vil se, forstå og tilgive. For vor gave er større end vor overtrædelse. Det vil de forklare Det Faglige Råd, og vi vil blive overført til De Lærdes Hjem. Dette er aldrig blevet gjort før, men ej heller er mennesker nogensinde blevet tilbudt en gave som vor.

Vi må vente. Vi må vogte vor tunnel, som vi aldrig har vogtet den før. For skulle nogen andre end De Lærde få nys om vor hemmelighed, ville de hverken forstå den eller tro os. De ville ingenting se ud over den forbrydelse, som det er, at vi har arbejdet alene, og de ville ødelægge både os og vort lys. Vi bekymrer os ikke om vor krop, men vort lys er...

Jo, vi bekymrer os. For første gang bekymrer vi os om vor krop. For denne tråd er som en del af vor krop; som en åre revet ud af os, glødende med vort blod. Er vi stolte af denne tråd af metal eller af vore hænder, der skabte den, eller findes der en linie, der kan adskille disse to?

Vi strækker armene ud. For første gang lægger vi mærke til, hvor stærke vore arme er. Og en underlig tanke falder os ind: For første gang i vort liv spekulerer vi på, hvordan vi ser ud.

Mennesker ser aldrig deres eget ansigt og udspørger aldrig deres brødre om det, for det er ondt at være optaget af éns eget ansigt eller éns egen krop. Men i aften ønsker vi, af en grund vi ikke kan fatte, at det var muligt for os at kende udseendet af vor egen person.

6

Vi har ikke skrevet i tredive dage. I tredive dage har vi ikke været her i vor tunnel. Vi blev taget.

Det skete den aften, da vi sidst skrev. Den aften glemte vi at holde øje med sandet i timeglasset, som fortæller os, når tre timer er gået, og det er tid til at vende tilbage til Byteatret. Da vi kom i tanke om det, var sandet rindet ud.

Vi skyndte os tilbage til Teatret. Men det store telt stod gråt og tyst mod nattehimlen. Foran os lå Byens gader mørke og øde hen. Hvis vi gik tilbage for at skjule os i vor tunnel, ville vi blive fundet, og med os ville også vort lys blive fundet. Så vi gik hen til Gadefejernes Hjem.

Da Hjemmets Råd udspurgte os, så vi på Rådets ansigter, men der var ingen nysgerrighed i ansigterne og ingen vrede og ingen nåde. Så da den ældste af dem spurgte os: "Hvor har I været?", tænkte vi på vor glaskasse og på vort lys og glemte alt andet. Og vi svarede:

"Det vil vi ikke fortælle Jer."

Den ældste udspurgte os ikke yderligere. De vendte sig mod de to yngste og sagde med en uinteresseret stemme:

"Tag vor broder Lighed 7-2521 til Det Forbedrende Interneringspalads. Pisk dem indtil de fortæller det."

Så vi blev taget til Stenrummet under Det Forbedrende Interneringspalads. Dette rum har ingen vinduer, og det er tomt bortset fra en jernpæl. To mænd stod ved pælen - nøgne på

nær læderforklæderne og læderhæfterne på deres hoveder. Dem, som havde bragt os, gik og overlod os til de to Dommere, der stod i hjørnet af rummet. Dommerne var små, tynde mænd; grå og foroverbøjede. De gav signalet til de to stærke hættemænd.

De rev tøjet af vor krop, de tvang os ned på vore knæ, og de bandt vore hænder fast til jernpælen. Det første slag med pisken føltes, som om vor ryggrad blev skåret midt over. Det andet slag stoppede smerten fra det første, og i et øjeblik følte vi intet. Så ramte smerten os i halsen, og ild løb gennem vore lufttomme lunger. Men vi skreg ikke.

Pisken fløjtede som en syngende vind. Vi prøvede at tælle slagene, men vi kunne ikke holde tal på dem. Vi vidste, at slagene faldt på vor ryg. Blot følte vi ikke længere noget på ryggen. Et brændende gitter blev ved med at danse for vore øjne, og vi tænkte kun på det gitter; et gitter, et gitter af røde firkanter, og så forstod vi, at vi så på firkanterne i dørens jerngitter, og der var også de firkantede sten i væggen, og firkanterne som pisken skar i vor ryg, når den gang på gang krydsede sit eget spor i vort kød.

Da så vi en næve foran os. Den slog vor hage op, og vi så den røde fråde fra vor mund på de visne fingre, og Dommeren spurgte:

“Hvor har I været?”

Men vi vred hovedet bort, skjulte ansigtet bag vore sammenbundne hænder, og bed os selv i læben.

Pisken fløjtede igen. Vi undrede os over, hvem der dryssede brændende kulstøv på gulvet, for vi så glimtende røde dråber på stenene omkring os.

Så fattede vi intet bortset fra to stemmer, der vedvarende snerrede, den ene efter den anden, selv om vi vidste, at de talte med mange minutters mellemrum:

“Hvor har du været hvor har du været hvor har du været hvor har du været?...”

Og vore læber bevægede sig, men lyden sivede tilbage i struben, og lyden var blot:

“Lyset...lyset...lyset...”

Så fattede vi intet.

Vi åbnede vore øjne og opdagede, at vi lå på maven på stengulvet i en celle. Vi så to hænder, der lå langt foran os på stenfliserne, og vi bevægede dem, og vi forstod, at de var vore hænder. Men vi kunne ikke bevæge kroppen. Så smilede vi, for vi tænkte på lyset og på, at vi ikke havde forrådt det.

Vi lå i vor celle i mange dage. Døren åbnedes to gange om dagen; én gang for mændene, som bragte os vand og brød, og én gang for Dommerne. Der kom mange Dommere til vor celle; først de mest ydmyge, og så de mest ærede af Byens Dommere. De stod foran os i deres hvide togaer, og de spurgte:

“Er I parat til at tale?”

Men vi rystede på hovedet, som vi lå dér foran dem på gulvet. Og de forlod os.

Vi talte hver dag og hver nat, som gik. Så her til aften vidste vi, at vi måtte undslippe. For i morgen skal De Lærdes Verdensråd mødes i vor By.

Det var let at slippe ud af Det Forbedrende Interneringspalads. Låsene på dørene er gamle, og der er ingen vagter. Der er ingen grund til at have vagter, for mennesker har aldrig vovet at trodse Rådene ved at undslippe fra et sted, hvor de har været beordret til at være. Vor krop er sund, og den genvinder hurtigt sin styrke. Vi stødte til døren, og den gav efter. Vi sneg os gennem de mørke gange og gennem de mørke gader og ned i vor tunnel.

Vi tændte vokslyset, og vi så, at vort sted ikke var blevet fundet, og at ingenting var blevet rørt. Og vor glaskasse stod foran os på den kolde kakkelovn, hvor vi havde forladt den. Hvad betyder de nu, arrene på vor ryg!

I morgen vil vi, i fuldt dagslys, tage vor kasse og lade vor tunnel stå åben og gå gennem gaderne til De Lærdes Hjem. Vi vil forelægge dem den største gave, der nogensinde er blevet tilbudt mennesker. Vi vil fortælle dem sandheden. Vi vil, som vor tilståelse, give dem disse sider vi har skrevet. Vi vil lægge vore hænder i deres, og sammen med himlens kraft vil vi arbejde til menneskehedens ære. Modtag vor velsignelse, vore brødre! I morgen vil I tage os tilbage i Jeres fold, og vi vil ikke være et udskud længere. I morgen bliver vi én af Jer igen. I morgen...

7

Det er mørkt her i skoven. Bladene rasler over vort hoved, sorte mod himlens sidste glød. Mosset er blødt og varmt. Vi skal sove på dette mos i mange nætter, indtil skovens dyr kommer for at fortære vor krop. Nu har vi ingen seng på nær mosset og ingen fremtid på nær dyrene.

Vi er gammel nu, men vi var ung i morges, da vi bar vor glaskasse gennem Byens gader til De Lærdes Hjem. Ingen mennesker stoppede os, for der var ingen i nærheden fra Det Forbedrende Interneringspalads, og de andre vidste intet. Ingen mennesker stoppede os ved porten. Vi gik gennem tomme gange og ind i den store hal, hvor De Lærdes Verdensråd sad højtideligt i møde.

Da vi trådte ind, så vi intet andet end himlen i de store vinduer; blå og glødende. Derpå så vi De Lærde, der sad rundt om et langt bord; de var som formløse skyer, der var stimlet sammen nederst på den storslåede himmel. Der var mennesker tilstede, hvis berømte navne vi kendte, og andre fra fjerne lande, hvis navne vi ikke havde hørt. På væggen over deres hoveder så vi et stort maleri af de tyve berømmelige mennesker, der havde opfundet voksløset.

Alle Rådets hoveder vendte sig mod os, da vi trådte ind. Disse jordens store og vise vidste ikke, hvad de skulle mene om os, og de så på os med undren og nysgerrighed, som var vi et mirakel. Det er sandt, at vor tunika var sønderrevet og plettet af brune pletter, der havde været blod. Vi hævede vor højre arm, og vi sagde:

“Vær hilset, vore ærede brødre fra De Lærdes Verdensråd!”

Så talte Kollektiv 0-0009, Rådets ældste og klogeste, og spurgte:

“Hvem er du, vor broder? For du ser ikke ud som en Lærd.”

“Vort navn er Lighed 7-2521,” svarede vi, “og vi er Gadefejr i denne By.”

Så var det, som om et stort vindpust havde ramt salen, for pludselig talte alle De Lærde, og de var vrede og bange.

“En Gadefejr! En Gadefejr, der går ind til De Lærdes Verdensråd! Det er ikke til at tro! Det strider imod alle love og regler!”

Men vi vidste, hvordan vi skulle stoppe dem.

“Vore brødre,” sagde vi, “vi betyder intet, ej heller gør vor overtrædelse. Kun vore brødre betyder noget. Skænk os ikke en tanke, for vi er ingenting, men lyt til vore ord, for vi bringer Jer en gave, hvis lige aldrig før er blevet bibragt mennesker. Lyt til os, for vi holder menneskehedens fremtid i vore hænder.”

Så lyttede de.

Vi satte vor glaskasse på bordet foran dem. Vi talte om den og om vor lange søgen og om vor tunnel og om vor flugt fra Det Forbedrende Interneringspalads. Hverken en hånd eller et øje rørte sig i salen, medens vi talte. Så sluttede vi metaltrådene til kassen, og de bøjede sig alle forover og sad stille og iagttagende. Og vi stod stille med vort blik fæstet på tråden. Og langsomt, langsomt som en rødmen, skælvede en rød flamme i tråden. Så glødede tråden.

Men rædsel slog Rådets mennesker. De sprang op, de løb væk fra bordet, og de trykkede sig sammen op mod væggen i en klump, idet de søgte varmen fra hinandens kroppe til at indgyde sig mod.

Vi så på dem, og vi lo og sagde:

“Frygt intet, vore brødre. Der findes en stor kraft i disse tråde, men kraften er tæmmet. Den er Jeres. Vi giver den til Jer.

De ville stadig ikke røre sig.

“Vi giver Jer himlens kraft!”, råbte vi. “Vi giver Jer jordens nøgle. Tag den og lad os blive én af Jer; den mest ydmyge blandt Jer. Lad os alle arbejde sammen for at udnytte denne kraft og lade den lette menneskers slid. Lad os kaste vore vokslys og fakler bort. Lad os bade vore byer i lys. Lad os overbringe mennesker et nyt lys!”

Men de så på os, og pludselig blev vi bange. For deres øjne var ubevægelige og små og onde.

“Vore brødre!” råbte vi. “Har I intet at sige os?”

Så trådte Kollektiv 0-0009 frem. De bevægede sig hen til bordet, og de andre fulgte efter.

“Jo,” sagde Kollektiv 0-0009, “vi har meget at sige Jer.”

Lyden af deres stemme gav tavshed i salen og fik vort hjerte til at stå stille.

“Jo,” sagde Kollektiv 0-0009, “vi har meget at sige en usling, som har brudt alle lovene, og som praler af deres nedrighed! Hvor vovede I at tro, at Jeres forstand rummede større visdom end Jeres brødres? Og hvis Rådene har bebudet, at I skal være Gadefejere, hvor vovede I så at tro, at I kunne være til større nytte for mennesker end ved at feje gader?”

“Hvor vovede I, rendestensrenser,” sagde Broderskab 9-3452, “at se Jer selv som én alene og med den enes tanker og ikke de manges?”

“I skal brændes på bålet,” sagde Demokrati 4-6998.

“Nej, de skal piskes,” sagde Enstemmighed 7-3304, “indtil der intet er tilbage under pisken.”

“Nej, sagde Kollektiv 0-0009, “vi kan ikke bestemme dette selv, vore brødre. Ingen sådan forbrydelse er tidligere blevet begået, og det tilkommer ikke os at dømme. Ej heller tilkommer det noget lavere Råd. Vi vil overdrage denne skabning til selveste Verdensrådet og lade dets vilje ske.”

Vi så på dem, og vi tryglede:

“Vore brødre! I har ret. Lad Rådets vilje afgøre vor krops skæbne. Vi er ligeglade. Men lyset? Hvad vil I gøre med lyset?”

Kollektiv 0-0009 så på os, og de smilede.

“Så I tror, at I har fundet en ny kraft,” sagde Kollektiv 0-0009. “Mener alle Jeres brødre det?”

“Nej,” svarede vi.

“Hvad der ikke menes af alle mennesker kan ikke være sandt,” sagde Kollektiv 0-0009.

“Har I arbejdet med dette alene?” spurgte International 1-5537.

“Ja,” svarede vi.

“Hvad der ikke gøres i fællesskab kan ikke være godt,” sagde International 1-5537.

“Mange mennesker på De Lærdes Hjem har haft besynderlige, nye ideer før i tiden,” sagde Solidaritet 8-1164, “men når flertallet af deres lærde brødre stemte imod dem, opgav de deres ideer, sådan som alle mennesker må gøre det.”

“Denne kasse er ubrugelig,” sagde Alliance 6-7349.

“Skulle den være, hvad de påstår den er,” sagde Harmoni 9-2642, “ville det være ødelæggende for Vokslysvæsenet. Vokslyset er en stor velsignelse for menneskeheden, hvilket alle mennesker erkender. Derfor må det ikke ødelægges af en enkelts påfund.”

“Dette ville kuldaste Verdensrådets Planer,” sagde Enstemmighed 2-9913, “og uden Verdensrådets Planer kan solen ikke stå op. Det tog halvtreds år at sikre godkendelse af vokslyset fra alle Rådene og at beslutte hvilket antal, der var brug for, og at tilrette Planerne, så der kunne laves vokslys i stedet for fakler. Dette berørte tusinder og atter tusinder af mennesker, der arbejdede i snesevis af Stater. Vi kan ikke ændre Planerne igen allerede.”

“Og hvis dette skulle lette menneskers slid,” sagde Ensartethed 5-0306, “da er det et stort onde, for mennesker eksisterer kun for at slide for andre mennesker.”

Så rejste Kollektiv 0-0009 sig og pegede på vor kasse.

“Denne tingest,” sagde de, “må tilintetgøres.”

Og alle de andre råbte som én:

“Den må ødelægges!”

Så sprang vi hen til bordet.

Vi fik fat på vor kasse, fejede dem til side og løb hen til vinduet. Vi vendte os og så på dem for sidste gang, og et raseri, som det ikke sømmer sig for mennesker at føle, kvalte vor stemme i struben.

“Tåber!” skreg vi, “Tåber! I trefoldigt forbandede tåber!”

Vi svingede næven gennem vinduesruden og sprang ud i en klirrende regn af glas.

Vi faldt, men vi lod på intet tidspunkt kassen falde ud af vore hænder. Så løb vi. Vi løb i blinde, og mennesker og huse strøg forbi os i en formløs strøm. Og vejen foran os syntes ikke at være flad men syntes at springe os i møde, og vi ventede på, at jorden ville rejse sig og slå os i ansigtet. Men vi løb. Vi vidste ikke, hvor vi var på vej hen. Vi vidste kun, at vi måtte løbe; løbe til verdens ende, til vore dages ende.

Så mærkede vi pludselig, at vi lå på noget blød jord, og at vi var standset. Træer, der var højere, end vi nogensinde havde set, knejsede over os i dyb stilhed. Så forstod vi det. Vi var i Den Ukortlagte Skov. Vi havde ikke haft til hensigt at komme herud, men vore ben havde taget vare på vor forstand, og benene havde bragt os ud til Den Ukortlagte Skov mod vor vilje.

Vor glaskasse lå ved siden af os. Vi kravlede hen til den, faldt ned over den med ansigtet skjult mellem vore arme, og lå stille.

Således lå vi længe. Så rejste vi os op, tog vor kasse og gik videre ind i skoven.

Det betød ej noget, hvor vi gik hen. Vi vidste, at mennesker ikke ville følge efter os, for de går aldrig ind i Den Ukortlagte Skov. Vi havde intet at frygte fra dem. Skoven skaffer sig af med sine egne ofre. Det skræmte os heller ikke. Vi ønskede blot at komme væk; væk fra Byen og den luft, som berører Byens luft. Så vi gik videre med vor kasse i vore arme og tomhed i vort hjerte.

Vi er dødsens. Hvad der end måtte levnes os af dage må vi tilbringe alene. Og vi har hørt om det fordærv, der findes i ensomhed. Vi har løsrevet os selv fra den sandhed, som vore medmennesker udgør, og der er ingen vej tilbage for os, og ingen frelse er mulig.

Vi er klar over disse ting, men vi er ligeglad. Vi er ligeglad med alt på jorden. Vi er træet.

Kun glaskassen i vore arme er som et levende hjerte, der giver os styrke. Vi har løjet for os selv. Vi har ikke bygget denne kasse for vore brødres skyld. Vi byggede den for dens egen skyld. For os står den over alle vore brødre og dens sandhed over deres sandhed. Hvorfor grunde over det? Vi har ikke mange dage tilbage at leve i. Vi går ind til de hugtænder, der venter os et sted inde blandt de store, tavse træer. Bag os er der ingenting at fortryde.

Så ramte et slag af smerte os, vort første og vort eneste. Vi tænkte på Den Gyldne. Vi tænkte på Den Gyldne, som vi aldrig får at se igen. Så gik smerten over. Det er bedst. Vi er en af De Fordømte. Det er bedst, hvis Den Gyldne glemmer vort navn og kroppen, der bar det navn.

8

Det har været en underfuld dag, denne, vor første dag i skoven.

Vi vågnede, da en solstråle faldt hen over vort ansigt. Vi ville springe op, som vi havde måtte springe op hver morgen i vort liv, men vi kom pludselig i tanke om, at der ikke var nogen klokke, som havde ringet, og at der ikke var nogen klokke nogen steder, som kunne ringe. Vi lå på ryggen, vi kastede vore arme ud til siden, og vi så op på himlen. Bladene havde sølvkanter, der skælvede og rislede, som om en flod af løv og ild flød forbi højt oven over os.

Vi ønskede ikke at røre os. Vi tænkte pludselig, at vi kunne ligge sådan, så længe vi ønskede, og vi lo højt ved tanken. Vi kunne også rejse os op eller løbe eller hoppe eller lade os falde ned igen. Vi tænkte, at disse var tanker uden mening, men før vi vidste af det, havde vor krop rejst sig i et hop. Vore arme strakte sig af deres egen vilje, og vor krop hvirvlede rundt og rundt, så den skabte en vind, der fik buskenes blade til at rasle. Så greb vore hænder fat om en gren og svingede os højt op i et træ - uden anden grund end det under, som det er at lære sin krops styrke at kende. Grenen knækkede under os, og vi faldt ned på mosset, der var blødt som en pude. Så mistede vor krop enhver forstand, og vi rullede rundt og rundt på mosset og fik tørre blade i vor tunika, i vort hår, i vort ansigt. Og pludselig hørte vi, at vi lo, lo højt; lo, som var der ingen anden kraft i os end latter.

Så tog vi vor glaskasse og fortsatte ind i skoven. Vi fortsatte som vi huggede os vej gennem grenene, og det var, som om vi svømmede gennem et hav af blade, hvor buskene var bølger, der steg og faldt og steg omkring os og slyngede deres grønne skumsprøjt højt op mod trætoppene. Træerne skilte sig foran os og kaldte os fremad. Skoven syntes at byde os velkommen. Vi fortsatte uden tanker, uden bekymringer, og uden at have andet at føle end sangen i vor krop.

Vi standsede, når vi følte sult. Vi så fugle sidde i træerne og lette fra de steder vi trådte. Vi valgte en sten og sendte den som en pil mod en fugl. Fuglen faldt ned foran os. Vi lavede et bål, vi stegte fuglen, og vi spiste den, og intet måltid havde nogensinde smagt os bedre. Og vi tænkte pludselig, at der var stor tilfredsstillelse at finde i den mad, som vi har brug for og som vi fremskaffer på egen hånd. Og vi ønskede hurtigt at blive sulten igen, så vi igen kunne komme til at føle denne mærkelige, nye stolthed ved at spise.

Så gik vi videre. Og vi kom til et vandløb, der lå som en stribe af glas mellem træerne. Det lå så ubevægeligt, at vi ikke så noget vand, men blot en fordybning i jorden hvori træerne voksede omvendt og himlen lå på bunden. Vi knælede ved vandløbet, og vi bukkede os ned for at drikke. Og da tøvede vi. For mod den blå himmel under os så vi for første gang vort ansigt.

Vi sad stille og holdt vejret. For vort ansigt og vor krop var smukke. Vort ansigt var ikke som vore brødres ansigter, for vi følte ingen medlidenhed, når vi så på det. Vor krop var ikke som vore brødres kroppe, for vore lemmer var lige og tynde og hårde og stærke. Og vi tænkte, at vi kunne stole på denne skabning, der så op på os fra vandløbet, og at vi intet havde at frygte fra denne skabning.

Vi gik videre, indtil solen var gået ned. Da skyggerne tiltog mellem træerne, standsede vi i en hulning mellem rødderne, hvor vi vil sove i nat. Og for første gang denne dag kom vi pludselig i tanke om, at vi er Den Fordømte. Vi kom i tanke om det, og vi lo.

Vi skriver dette på det papir vi havde gemt i vor tunika sammen med de skrevne sider, som vi havde taget med til De Lærdes Verdensråd men aldrig fik givet dem. Vi har meget at tale med os selv om, og vi håber, at vi vil finde ordene til det i de kommende dage. Vi kan ikke tale nu, for vi kan ikke forstå.

9

Vi har ikke skrevet i mange dage. Vi ønskede ikke at tale. For vi behøvede ingen ord for at huske det, som der er hændt os.

Det var på vor anden dag i skoven, at vi hørte skridt bag os. Vi gemte os i buskene, og vi ventede. Skridtene kom nærmere. Og da så vi mellem træerne fligen af en hvid tunika og et glimt af guld.

Vi sprang frem, vi løb hen til dem, og vi stod og så på Den Gyldne.

De så os, og de knyttede deres hænder, og de knyttede hænder trak deres arme ned, som om de ønskede, at deres arme skulle holde dem oprejst, medens deres krop svajede. Og de kunne ikke tale.

Vi turde ikke komme for tæt på dem. Vor stemme skælvede, da vi spurgte:

“Hvordan kan det være, at I er her, Gyldne?”

Men de hviskede blot:

“Vi har fundet Jer...”

“Hvordan kan det være, at I befinder Jer i skoven?” spurgte vi.

De løftede deres hoved, og der var stor stolthed i deres stemme. De svarede:

“Vi har fulgt Jer.”

Så kunne vi ikke tale, og de sagde:

“Vi hørte, at I var taget ud til Den Ukortlagte Skov, for hele Byen taler om det. Så natten efter dagen, hvor vi hørte det, løb vi bort fra Bøndernes Hjem. Vi fandt mærkerne fra Jeres fødder hen over sletten, hvor ingen mennesker går. Så dem fulgte vi, og vi gik ind i skoven, og vi fulgte sporet af grene, der var knækket af Jeres krop.

Deres hvide tunika var forrevet, og grenene havde snittet huden på deres arme, men de talte, som om de aldrig havde bemærket hverken det eller træthed eller frygt.

“Vi har fulgt Jer,” sagde de, “og vi vil følge Jer, hvor end I går. Hvis farer truer Jer, vil vi møde dem med Jer. Hvis det er døden, vil vi dø med Jer. I er fordømt, og vi ønsker at dele Jeres fordømmelse med Jer.”

De så på os, og deres stemme var sagte, men i stemmen var der både bitterhed og triumf:

“Jeres øjne er som flammer, men vore brødre har hverken håb eller ild. Jeres mund er som skåret ud af granit, men vore brødre er bløde og ydmyge. Jeres hoved er hævet, men vore brødre kryber sammen. I går, men Jeres brødre kravler. Vi vil hellere være fordømt sammen med Jer end velsignet sammen med alle vore brødre. Gør med os, hvad I vil, men send os ikke bort fra Jer.”

Så knælede de og bøjede deres gyldne hoved for os.

Vi havde aldrig tænkt på at gøre dét, som vi gjorde. Vi bøjede os ned for at rejse Den Gyldne op, men da vi rørte dem, var det, som om galskab havde ramt os. Vi greb fat om deres krop, og vi pressede vore læber mod deres. Med et suk trak Den Gyldne vejret en enkelt gang, hvorefter deres arme lukkede sig om os.

Vi stod sammen i lang tid. Og vi var skræmt over, at vi havde levet i énogtyve år og aldrig havde vidst hvilken glæde, der er mennesker mulig.

Så sagde vi:

“Vor kæreste. Frygt ikke skoven. Der er ingen fare i at være alene. Vi har ikke brug for vore brødre. Lad os glemme deres godhed og vor ondskab; lad os glemme alting på nær at vi er sammen, og at glæden er et bånd mellem os. Giv os Jeres hånd. Se fremad. Det er vor egen verden, Gyldne; en mærkelig, ukendt verden, men vor egen.

Så gik vi videre ind i skoven med deres hånd i vor.

Og den nat lærte vi, at det at holde en kvindes krop i vore arme hverken er stygt eller skammeligt men den eneste ekstase, som er den mandlige race forundt.

Vi har vandret i mange dage. Skoven har ingen ende, og vi søger ingen ende. Men hver dag føjet til kæden af dage mellem os og Byen er som en ny velsignelse.

Vi har lavet en bue og mange pile. Vi kan dræbe flere fugle, end vi har brug for til føde; vand og frugt finder vi i skoven. Om aftenen vælger vi en lysning og anlægger en ring af bål omkring den. Vi sover i midten af denne ring, og rovdyrene tør ikke angribe os. Vi kan se deres øjne - grønne og gule som glødende kulstykker - iagttage os fra træernes grene på den anden side af ringen. Bålene ulmer som en krone af juveler omkring os, og røgen står stille i luften i søjler farvet blå af måneskinnet. Vi sover sammen i ringens midte med Den Gyldnes arme om os og deres hoved på vort bryst.

En dag, når vi er gået langt nok, vil vi standse og bygge et hus. Men vi behøver ikke at skynde os. Dagene foran os er uden ende, ligesom skoven.

Vi kan ikke forstå dette nye liv, som vi har fundet, og alligevel synes det så klart og så enkelt. Når spørgsmål begynder at undre os, går vi hurtigere, vender os om og glemmer alting, når vi ser Den Gyldne følge os. Bladenes skygger falder på deres arme, når de skubber grenene fra hinanden, men deres skuldre lyser i solen. Huden på deres arme er som en blå dis, men deres skuldre er hvide og glødende, som om lyset ikke kom fra oven men strålede fra huden. Vi iagttager bladet, der er dalet ned på deres skulder; det ligger inde ved halsen, og en dråbe dug ligger funklende på det som en juvel. De kommer hen til os, og de standser leende op. De ved, hvad vi tænker, og de venter lydigt, uden spørgsmål, indtil det behager os at vende os om og gå videre.

Vi går videre, og vi velsigner jorden under vore fødder. Men vi hjemsøges stadig af spørgsmål, medens vi vandrer i stilhed. Hvis det, som vi har fundet, er ensomhedens fordærv, hvad kan mennesker så ønske sig andet end fordærv? Hvis dette er det store onde at være alene, hvad er så godt, og hvad er ondt?

Alt, hvad der kommer fra de mange, er godt. Alt, hvad der kommer fra den ene, er ondt. Det har vi lært om siden vort første åndedrag. Vi har brudt loven, men vi har aldrig betvivlet den. Dog er vi nu, som vi vandrer gennem skoven, ved at lære at tvivle.

Mennesker har intet andet liv end det, der bruges i nyttigt slid til alle deres brødres bedste. Men vi levede ikke, da vi sled for vore brødre, vi var bare trætte. Mennesker har ingen anden glæde end den glæde, som deles med alle deres brødre. Men de eneste ting, der lærte os glæden at kende, var den kraft, vi skabte i vore tråde, og Den Gyldne. Og begge disse glæder tilhører alene os, de kommer alene fra os, de har intet at gøre med vore brødre, og de angår ikke vore brødre på nogen måde. Derfor undres vi.

Der er en eller anden fejl, en frygtelig fejl, i menneskers tankegang. Hvad er det for en fejl? Vi ved det ikke, men svaret kæmper inden i os; kæmper for at blive født.

I dag standsede Den Gyldne pludselig op og sagde:

“Vi elsker Jer.”

Men så rynkede de panden og rystede på hovedet og så hjælpeløst på os.

“Nej,” hviskede de, “det er ikke det, vi ønskede at sige.”

De var tavse, og de begyndte så langsomt at tale, og deres ord haltede som ordene fra et barn, der er ved at lære at tale for første gang:

“Vi er èn... alene... og ene... og vi elsker Jer, som er én... alene... og ene.”

Vi så ind i hinandens øjne, og vi vidste, at et mirakels pust havde rørt os, var flygtet, og havde efterladt os famlende forgæves efter det.

Og vi følte os pint; pint i vor søgen efter et eller andet ord, vi ikke kunne finde.

10

Vi sidder ved et bord, og vi skriver dette på papir, der blev lavet for tusinder af år siden. Lyset er svagt, og vi kan ikke se Den Gyldne; kun en lok af guld på puden i en ældgammel seng. Dette er vort hjem.

Vi fandt det i dag ved solopgang. Vi havde i mange dage været i færd med at krydse en bjergkæde. Skoven rejste sig mellem klipperne, og når vi gik ud på et bart klippestykke, så vi store bjergtinder ligge foran os mod vest og mod nord og mod syd, så langt øjet rakte. Tinderne var røde og brune med grønne striber af skov, der lignede blodårer, og var omgivet af en blå dis, der lå som et slør over deres toppe. Vi havde aldrig hørt om disse bjerge eller set dem afmærket på noget kort. Den Ukortlagte Skov har beskyttet dem mod Byerne og mod Byernes mennesker.

Vi klatrede op ad bjergstier, hvor de vilde geder ikke turde følge os. Sten rullede væk under vore fødder, og vi hørte dem ramme klipperne under os, længere og længere nede, og bjergene gav genlyd af hvert et smæld, selv længe efter at smældene var døet hen. Men vi fortsatte, for vi vidste, at ingen mennesker nogensinde ville følge vort spor eller nå os her.

Så i dag ved solopgang så vi en hvid flamme mellem træerne; højt oppe på en stejl tinde foran os. Vi troede, at det var et bål, og vi standsede. Men flammen var ubevægelig og alligevel blændende som flydende metal. Så vi klatrede op mod det ad klipperne. Og dér, på en bred bjergtop foran os med knejsende bjerge i baggrunden, stod et hus, hvis lige vi aldrig havde set, og den hvide ild kom fra solen, der skinnede på glasset i dets vinduer.

Huset havde to etager og et mærkeligt tag, der var fladt som et gulv. Der var mere vindue end mur i dets sider, og vinduerne fortsatte hele vejen rundt om hjørnerne, skønt vi ikke kunne

gætte, hvordan det kunne holde huset stående. Væggene var hårde og glatte og lavet af den slags sten, der ikke var sten, som vi havde set i vor tunnel.

Vi vidste det begge, uden at vi sagde noget: Dette hus var et levn fra De Unævnelige Tider. Træerne havde beskyttet det mod tid og vejr og mod mennesker, der viser mindre nåde end tid og vejr. Vi vendte os mod Den Gyldne, og vi spurgte:

“Er I bange?”

Men de rystede på hovedet. Så vi gik hen til døren, og vi slog den op, og sammen trådte vi indenfor i huset fra De Unævnelige Tider.

Vi vil få brug for dagene og årene foran os til at se, til at lære, og til at forstå tingene i dette hus. I dag kunne vi blot se og prøve at tro synet for vore øjne. Vi trak de tunge gardiner fra vinduerne, og vi så, at værelserne var små, og vi tænkte, at der ikke kunne have boet mere end tolv mennesker her. Vi tænkte, at det var underligt, at nogen havde fået lov til at bygge et hus til kun tolv mennesker.

Aldrig havde vi set værelser, der var så fulde af lys. Solstrålerne dansede på massevis af farver; flere farver end vi havde troet mulige - vi, der ikke havde set andre huse end de hvide, de brune og de grå. Der var store stykker af glas på væggene, men det var ikke glas, for når vi så på dem, så vi vore egne kroppe og alle tingene bag os på samme måde som på overfladen af en sø. Der var mærkelige ting, som vi aldrig havde set før, og hvis anvendelse vi ikke kender. Og der var glaskupler overalt; i hvert værelse var der glaskupler med spindelvæv af metal i magen til dem, som vi havde set i vor tunnel.

Vi fandt sovesalen, og vi stod forbløffede på dørtærskelen. For den bestod af et lille værelse, hvori der kun var to senge. Vi fandt ingen andre senge i huset, og da forstod vi, at kun to havde boet her, og det går over al forstand. Hvilken slags verden havde de, menneskene fra De Unævnelige Tider?

Vi fandt klæder, og Den Gyldne gispede ved synet af dem. For det var ikke hvide tunikaer eller hvide togaer; de fandtes i alle farver, og ikke to af dem var ens. Nogle smuldrede til støv, når vi rørte ved dem. Men andre var af kraftigere klæde, og de følte bløde og nye i vore hænder.

Vi fandt et værelse med vægge lavet af hylder, hvorpå der stod rækker af manuskripter, fra gulv til loft. Vi havde aldrig før set dem i så stort et antal eller i så mærkelig en form. De var ikke bløde og sammenrullede; de havde hårde skaller af lærred og læder, og bogstaverne på deres sider var så små og så ensartede, at vi undredes over de mennesker, der havde en sådan håndskrift. Vi bladrede gennem siderne og så, at de var skrevet på vort eget sprog, men vi fandt mange ord, som vi ikke kunne forstå. I morgen vil vi begynde at læse disse skrifter.

Da vi havde set alle værelserne i huset, så vi på Den Gyldne, og vi vidste begge, at vi tænkte på det samme.

“Vi vil aldrig forlade dette hus,” sagde vi, ”eller lade det blive taget fra os. Dette er vort hjem og enden på vor rejse. Dette er Jeres hus, Gyldne, og vort, og det tilhører ingen som helst andre mennesker så langt jorden rækker. Vi vil ikke dele det med andre, ligesom vi ej heller deler vor glæde med dem, eller vor kærlighed eller vor sult. Således skal det være til vore dages ende.”

“Jeres vilje ske,” sagde de.

Så gik vi ud for at samle brænde til vort hjemms store arnested. Vi hentede vand fra bækken, der løber mellem træerne under vore vinduer. Vi dræbte en bjergged og fik dens kød tilberedt i en mærkelig kobbergryde, som vi fandt et forunderligt sted, der må have været husets madlavningsværelse.

Vi udførte dette arbejde alene, for ingen af vore ord kunne få Den Gyldne væk fra det store stykke glas, der ikke er glas. De stod foran det, og de kiggede og kiggede på deres egen krop.

Da solen sank ned bag bjergene, faldt Den Gyldne i søvn på gulvet blandt juveler og krystalflasker og silkeblomster. Vi løftede Den Gyldne op i vore arme og bar dem hen til en seng, og deres hoved faldt blødt ned mod vor skulder. Så tændte vi et vokslys, hentede papir fra manuskripterens rum, og satte os ved vinduet, for vi vidste, at vi ikke ville kunne sove i nat.

Og nu ser vi ud på jorden og himlen. Dette landskab af nøgne klipper og tinder og måneskin er som en verden, der er klar til at blive født; en verden, der venter. Det synes os som om den fordrer et tegn fra os; en gnist, en første befaling. Vi kan ikke vide hvilket bud, at vi skal give, eller hvilken stor gerning denne jord forventer at bevidne. Vi ved, at den venter. Den synes at sige, at den har store gaver at lægge for vore fødder, men at den ønsker sig en større gave af os. Vi skal tale. Vi skal give den dens mål, dens dybeste mening med alle disse glødende vidder af klippe og himmel.

Vi ser fremad, og vi trygler vort hjerte om vejledning i besvarelsen af dette kald, som ingen stemme har mælet, men som vi alligevel har hørt. Vi ser på vore hænder. Vi ser støvet fra flere århundreder; det støv, der skjuler store hemmeligheder og måske stor ondskab. Og alligevel føler vi ingen frygt i vort hjerte, kun stille ærbødighed og medlidenhed.

Må vi blive begavet med viden! Hvad er det for en hemmelighed, som vort hjerte har forstået og alligevel ikke vil afsløre for os, skønt det synes at banke, som om det forsøgte at fortælle den?

11

Jeg er. Jeg tænker. Jeg vil.

Mine hænder... Min ånd... Min himmel... Min skov... Denne, min jord...

Hvad behøver jeg ellers at sige? Disse er ordene. Dette er svaret.

Jeg står her på toppen af bjerget. Jeg løfter mit hoved, og jeg spreder mine arme. Dette, min krop og sjæl, dette er enden på min søgen. Jeg ønskede at forstå tingenes mening. Jeg er meningen. Jeg ønskede at finde en berettigelse til at eksistere. Jeg behøver ingen berettigelse til at eksistere og ingen ord til godkendelse af min eksistens. Jeg er berettigelsen og godkendelsen.

Det er mine øjne, der ser, og mine øjnes syn skænker jorden skønhed. Det er mine ører, der hører, og mine ørers hørelse giver sin sang til verden. Det er min forstand, der tænker, og min forstands dømmekraft er det eneste søgelys, der kan finde sandheden. Det er min vilje, der vælger, og min viljes valg er den eneste forordning, som jeg må efterleve.

Mange ord er blevet skænket mig, og nogle er vise, og nogle er falske, men kun tre er hellige: "Jeg vil det!"

Hvilken vej jeg end vælger, er ledestjernen inde i mig; den ledestjerne og den kompasnål, der viser vejen. De peger begge kun i én retning. De peger mod mig.

Jeg ved ej, om denne jord, som jeg står på, er universets kerne, eller om den blot er et gran støv fortabt i evigheden. Jeg ved det ej, og jeg bekymrer mig ej om det. For jeg ved hvilken lykke, der er mig mulig på jorden. Og min lykke behøver intet højere sigte for at retfærdiggøre

sig. Min lykke er ikke midlet til noget mål. Den er målet. Den er sin egen hensigt. Den er sit eget formål.

Ej heller er jeg midlet til noget mål, som andre måtte ønske at nå. Jeg er ikke noget redskab til deres afbenyttelse. Jeg er ikke nogen tjener underlagt deres behov. Jeg er ikke nogen forbindelse til deres sår. Jeg er ikke noget offer på deres andre.

Jeg er et menneske. Det mirakel, som jeg er, er mit at eje og beholde, og mit at vogte og mit at bruge og mit at knæle for!

Jeg hverken overgiver mine skatte eller deler dem med andre. Min ånds rigdom skal ikke slås til mønter af messing og spredes for alle vinde som almisser til de fattige i ånden. Jeg vogter mine skatte: Mine tanker, min vilje, min frihed. Og den største af disse er frihed.

Jeg skylder ikke mine brødre noget, ej heller lader jeg dem stå i gæld til mig. Jeg beder ingen om at leve for mig, ej heller lever jeg for nogen andre. Jeg begærer intet menneskes sjæl, ej heller er min sjæl andres at begære.

Jeg er hverken mine brøders fjende eller ven, men en sådan, som hver enkelt af dem fortjener, at jeg er. Og for at fortjene min kærlighed må mine brødre gøre mere end at blive født. Jeg skænker ikke min kærlighed uden grund eller til nogen tilfældig forbigående, som måtte ønske at kræve den. Jeg hædrer mennesker med min kærlighed. Men hæder er noget, som skal fortjenes.

Jeg vil vælge mine venner blandt mennesker men vil hverken vælge slaver eller herrer. Og jeg vil kun vælge dem, der behager mig, og dem vil jeg elske og ære men hverken befale eller adlyde. Og vi vil gøre fælles sag, når vi ønsker det, eller gå vore egne veje, når vi vil det således. For i sit ånds tempel er hvert menneske alene. Lad hvert menneske beholde sit tempel uberørt og ubesudlet. Lad det så gøre fælles sag med andre, om det vil, men kun udenfor dette tempels hellige tærskel.

For ordet "vi" må aldrig siges, medmindre det sker efter eget valg og som en eftertanke. Dette ord må aldrig sættes øverst i menneskets sjæl. Ellers bliver det til et uhyre; roden til alle jordens onder, roden til menneskers tortur af mennesket og til en usigelig løgn.

Ordet "vi" er som flydende kalk, der hældes ud over mennesker og stivner og hærder til sten og knuser alt under sig, og det, som er hvidt, og det, som er sort, fortøner sig ligeligt i dets grå masse. Det er ordet, med hvilket de fordærvede stjæler de godes dyd, med hvilket de svage stjæler de stærkes styrke, med hvilket tåberne stjæler de vises visdom.

Hvad er min glæde, hvis alle hænder, selv de urene, kan tiltage sig del i den? Hvad er min visdom, hvis selv tåberne kan diktere mig, hvad jeg skal tænke? Hvad er min frihed, hvis alle skabninger, selv klamphuggerne og de handlingslammede, er mine herrer? Hvad er mit liv, hvis jeg kun må bukke, indvillige og adlyde?

Men jeg er færdig med denne, fordærvelsens tro.

Jeg er færdig med uhyret "vi"; ordet for trældom, for udplyndring, for elendighed, falskhed og skam.

Og nu ser jeg guds ansigt, og jeg hæver denne gud over jorden; denne gud, som mennesket har søgt siden mennesket blev til; denne gud, som vil skænke det glæde og fred og stolthed.

Denne gud, dette ene ord:

"Jeg."

12

Det var da jeg læste den første af de bøger jeg fandt i mit hus, at jeg så ordet "jeg". Og da jeg forstod dette ord, faldt bogen ud af mine hænder, og jeg græd. Jeg, der aldrig har kendt til tårer. Jeg græd af udfrielse og af medlidenhed med hele menneskeheden.

Jeg forstod det velsignede, som jeg havde kaldt min forbandelse. Jeg forstod, hvorfor det bedste i mig havde været mine synder og mine overtrædelser, og hvorfor jeg aldrig havde følt nogen skyld for mine synder. Jeg forstod, at hundredvis af år med lænker og pisk ikke kan dræbe menneskets ånd eller dets medfødte fornemmelse for sandhed.

Jeg læste mange bøger i mange dage. Så kaldte jeg på Den Gyldne, og jeg fortalte hende, hvad jeg havde læst, og hvad jeg havde lært. Hun så på mig, og de første ord, hun sagde, var:

"Jeg elsker dig."

Så sagde jeg:

"Min kæreste, det sømmer sig ikke for mennesker at være foruden navne. Der var engang, da hvert menneske havde sit eget navn for at adskille det fra alle andre mennesker. Så lad os vælge vore navne. Jeg har læst om en mand, der levede for mange tusinder af år siden, og af alle navnene i disse bøger er hans det jeg ønsker at bære. Han tog gudernes lys og bragte det til menneskene og lærte menneskene at være guder. Og han led for sin dåd, som alle bærere af lys må lide. Hans navn var Prometheus."

"Det skal være dit navn," sagde Den Gyldne.

“Og jeg har læst om en gudinde,” sagde jeg, “der var jordens og alle gudernes moder. Hendes navn var Gaia. Lad det være dit navn, min Gyldne, for du skal blive moder til en ny slags guder.”

“Det skal være mit navn,” sagde Den Gyldne.

Nu ser jeg fremad. Min fremtid står klar for mig. Bålets Helgen havde set fremtiden, da han valgte mig som sin arvtager; som arvtageren for alle de helgener og alle de martyrer, der kom før ham, og som døde for den samme sag og det samme ord, uanset hvilket navn de gav deres sag og deres sandhed.

Jeg vil bo her, i mit eget hus. Jeg vil skaffe min føde fra jorden ved mine egne hænders slid. Jeg vil lære mange hemmeligheder af mine bøger. I løbet af de kommende år vil jeg genopbygge fortidens resultater og bane vejen for at føre dem videre; de resultater, som ligger åbne for mig, men som for evigt forbliver lukkede for mine brødre, fordi deres sind er lænkedede til de svageste og mest tungnemme iblandt dem.

Jeg har lært, at min kraft fra himlen var kendt af mennesker for længe siden; de kaldte den Elektricitet. Det var den kraft, der drev deres største opfindelser. Den oplyste dette hus med lys, som kom fra glaskuplerne på væggene. Jeg har fundet maskinen, der skabte dette lys. Jeg vil lære, hvordan man reparerer den, og hvordan man får den til at virke igen. Jeg vil lære, hvordan man bruger ledningerne, som bærer denne kraft. Dernæst vil jeg bygge et hegn af ledninger rundt om mit hjem og tværs over de stier, der fører til det; et hegn så let som spindelvæv og mere uigennemtrængeligt end en væg af granit; et hegn, som mine brødre aldrig vil være i stand til at passere. For de har intet at bekæmpe mig med ud over den rå magt, der ligger i deres antal. Jeg har min forstand.

Her på denne bjergtop, med verden under mig og intet andet over mig end solen, vil jeg således udleve min egen sandhed. Gaia er svanger med mit barn. Vor søn vil blive opdraget

som en mand. Han vil blive lært at sige "jeg" og at bære ordets stolthed. Han vil blive lært at gå rank og på egne ben. Han vil blive lært ærbødighed for sin egen ånd.

Når jeg har læst alle bøgerne og lært mit nye liv at kende, når mit hjem er rede og min jord er dyrket, vil jeg en dag snige mig ind i min forbandede fødeby for sidste gang. Jeg vil hidkalde min ven, som ikke har andet navn end International 4-8818, og alle dem, der er som ham; Broderskab 2-5503, der græder uden grund, og Solidaritet 9-6347, der råber om hjælp om natten, og nogle få andre. Jeg vil hidkalde alle de mænd og kvinder, hvis indre ånd ikke er blevet kvalt, og som lider under deres brødres åg. De vil følge mig, og jeg vil lede dem bort til min fæstning. Og her, i dette ukortlagte vildnis, vil jeg og de, mine udvalgte venner, mine byggefæller, skrive det første kapitel i menneskets ny historie.

Disse er de ting, som ligger foran mig. Og som jeg står her foran porten til storhed, ser jeg mig bagud for sidste gang. Jeg ser på menneskenes historie, som jeg har lært af bøgerne, og jeg undres. Det har været en lang historie, og ånden, der har drevet den, er menneskets frihedsånd. Men hvad er frihed? Frihed fra hvad? Det er kun andre mennesker, der kan fratage et menneske dets frihed. For at være fri må et menneske være fri for sine brødres åg. Dét er frihed. Dét, og intet andet.

Først var mennesket trælbundet af guderne. Men det brød deres lænker. Så var det trælbundet af kongerne. Men det brød deres lænker. Det var trælbundet af dets herkomst, af dets slægt, af dets race. Men det brød deres lænker. Det erklærede for alle sine brødre, at et menneske har rettigheder, som hverken gud eller konge eller andre mennesker - uanset deres antal - kan tage fra det, for dette er menneskets ret, og der er ingen ret på jorden over denne ret. Og mennesket stod på tærsklen til den frihed, som blodet fra århundrederne bag det var blevet udgydt for.

Men så gav mennesket afkald på alt det, som det havde vundet, og sank dybere end sin barbariske oprindelse.

Hvad fik det til at ske? Hvilken katastrofe fratog menneskene deres fornuft? Hvilken pisk tvang dem i knæ i skam og underkastelse? Tilbedelsen af ordet "vi".

Da menneskene accepterede denne tilbedelse, faldt århundreders struktur sammen omkring dem; den struktur, hvor hver eneste bjælke udsprang af et enkelt menneskes tanke; tanker fra hver sit menneske på hver sin dag op gennem tiderne; tanker fra dybet af en enkelt ånd; en ånd, der kun eksisterede for sin egen skyld. De mennesker, der overlevede - de, der var ivrige efter at adlyde og ivrige efter at leve for hinanden, idet de ikke havde andet til at retfærdiggøre sig - de mennesker kunne hverken videreføre eller bevare det, som de havde modtaget. Således gik al tænkning, al videnskab og al visdom til grunde på jorden. Således mistede menneskene - mennesker uden andet at tilbyde end deres store antal - ståltårnene, luftskibene og strømkablerne; alle de ting, som de ikke havde skabt og aldrig ville kunne bevare. Måske blev der senere født nogle mennesker med forstanden og modet til at genskabe de ting, der var gået tabt; måske kom disse mennesker for De Lærdes Råd. De blev i så fald svaret, som jeg er blevet svaret - og af de samme grunde.

Men jeg undres stadig over, hvordan det i de uskønne overgangsår for længe siden var muligt, at menneskene ikke så, hvor de var på vej hen, og hvordan de blinde og feje fortsatte mod deres skæbne. Jeg undres, for det er svært for mig at begribe, hvordan mennesker, der kendte ordet "jeg", kunne give afkald på det uden at vide, hvad de mistede. Men sådan var historien, for jeg har boet i de fordømtes By, og jeg ved hvilke rædsler mennesker lod sig påføre.

Måske var der i de dage nogle få mennesker, der med klarsyn og rene sjæle nægtede at give afkald på ordet. Hvilke pinsler må de ikke have lidt før det, som de så komme og ikke kunne stoppe! Måske råbte de i protest og advarsel. Men mennesker tog sig ikke af deres advarsel. Og de, disse få, kæmpede en håbløs kamp, og de gik til grunde med deres bannere sølet til med deres eget blod. Og de valgte at gå til grunde, for de vidste besked. Til dem sender jeg, gennem århundrederne, min hilsen og min medlidenhed.

Banneret i min hånd er deres. Og jeg ville ønske, at det stod i min magt at fortælle dem, at deres hjerters fortvivlelse ikke skulle blive endelig, og at deres nat ikke var uden håb. For kampen, som de tabte, kan aldrig tabes. For det, som de døde for at redde, kan aldrig gå til grunde. Gennem al mørket, gennem alt det skammelige, som mennesker er i stand til, vil menneskets ånd fortsat leve på denne jord. Den kan ligge i dvale, men den vil vågne igen. Den kan bære lænker, men den vil bryde dem. Og mennesket vil fortsætte. Mennesket, ikke mennesker.

Her, på dette bjerg, vil jeg og mine sønner og mine udvalgte venner opbygge vort nye land og vor fæstning. Og det vil blive som jordens hjerte: Glemmt og skjult til at begynde med, men med en puls, der slår; en puls, der slår kraftigere for hver dag, der går. Og nyheden om det vil nå hvert et hjørne af jorden. Og verdens veje vil blive som årer, der vil føre det bedste af verdens blod til min tærskel. Og alle mine brødre og mine brødres Råd vil høre om det, men de vil være magtesløse mod mig. Og dagen vil oprinde, hvor jeg vil bryde alle jordens lænker og udslette de trælbundnes byer, og mit hjem vil blive hovedstaden i en verden, hvor hvert menneske vil have frihed til at eksistere for sin egen skyld.

For denne dags komme vil jeg kæmpe; jeg og mine sønner og mine udvalgte venner. For Menneskets frihed. For dets rettigheder. For dets liv. For dets ære.

Og her, over min fæstnings porte, vil jeg hugge det ord i sten, som skal være min ledestjerne og mit banner. Det ord som ikke vil dø, selv om vi alle skulle gå til grunde i kamp. Det ord, som aldrig kan dø på denne jord, for det er dens hjerte og mening og storhed.

Det hellige ord:

E G O